Akbaba

— Erkeği adam eden kadın-dır, şekerim. Benim kocam, evlenmeden evvel bir düğme bile dikemezdi!

1 kişiye **%6 FAİZLİ**

150,000

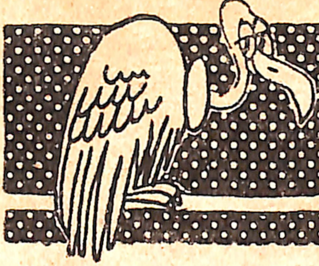
LİRALIK DEVLET TAHVİLİ

ayrıca **24**

APARTMAN DAİRESİ

ve 326.250 liralık
çeşitli
para ikramiyeleri

SAYI : 299 5 ARALIK 1957 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

Fahrettin Kerim Gökay

BİR sabah, Ankara Palas'taki odamda gazeteyi elime alınca, bir sevinç çığlığı atmıştım:

— Aaaa... Fahrettin Kerim İstanbul valisi olmuş!

Ertesi gün Ulus'ta çıkan fıkramın başlığı «Sehl-i mümteni» idi.

Haklıydım böyle demekte. Başvekil Şemsettin Günaltay, İstanbul valiliğine onu seçmekle, politikada, kolay sanıldığı halde güç olan bir edebî hüner göstermişti.

Vali ve Belediye reisliği sekiz yılı aşan Profesör Gökay'a, yolunu kesen ihtiyar bir İstanbul hanımı sormuş:

— Bizi bırakıp da nereye gidiyorsun?

Şehir Meclisinde, Vilâyet Meclisinde, veda nutuklarına göz yaşları karıştı. Arkasından, kalemlerimiz siyah damlalarla ağladılar!

Bern Büyükelçimiz, eğer davetlerin hepsini kabul edecek olsa, yeni vazifesine ancak yedi ay sonra gidebilecektir: Ziyafet ricaları iki yüzü aşmış!

Fahrettin Kerim ne yaptı?..

Bu sevgi coşkunluğu nereden geliyor, hiç düşündünüz mü?

İstanbul kaldırımları, onun sekiz yıllık idaresinde, hiç şüphe yok, daha aşınmış, daha bozulmuş, ve daha kirlenmiştir!

Çoğalan nüfus baskısı altında taşıt darlığı, su darlığı, mesken darlığı daha artmıştır.

Şehir Meclisinin çakası yüzünden dünya şöhreti Prost onun zamanında İstanbul'dan koğulmuş, imar işlerimiz başı bozuk kalmıştır.

Yersiz, haksız, lüzumsuz bir acele kararla Sümer, İpek ve Melek sinemaları onun zamanında kapatılmış, İstanbul halkı ucuz, güzel üç eğlence yerinden mahrum bırakılmıştır.

Esnaf kontrol edilmemiştir. Pahalılık gemi azıya almıştır. Yapı zevksizlikleri ve yolsuzlukları artmıştır.

Ama, bütün bu sahifeler dolusu şikâyetlerden sonra, yine yaşlı gözlerle arkasından bakıyor:

— Gitmeseydi, diyoruz.

Çünkü Profesör Gökay, İstanbul Vilâyetinden Bern Sefaretine gitmiyor, gönderiliyor.

Kapısının önüne yanaştırılan elçilik otomobilini gösterek:

— Lütfen, diyorlar, arabanızı çekiniz!

O, belki istediğimiz Vali, aradığımız Beeldiye Reisi değildi ama, devlet adamında görmeyi özlediğimiz vasfı taşıyan tek adamdı: Tolerans sahibi idi!

Akbabanın eski sayılarından birinde çıkmış bir karikatürümüzü hatırlıyorum:

Fahrettin Kerım Gökay, on yıldır, yazın güneş, kışın kar altında çürüyen Opera iskeletinin karşısında bastonuna dayanmış:

— Bakalım, diyordu, hangimiz daha evvel yıkılacağız!

O sabah, evimin telefonu, ben yataktayken çaldı. Konuşan oydu:

— İnşallah ikimiz de yıkılmıyacağız Yusuf Ziya'cığım, dedi...

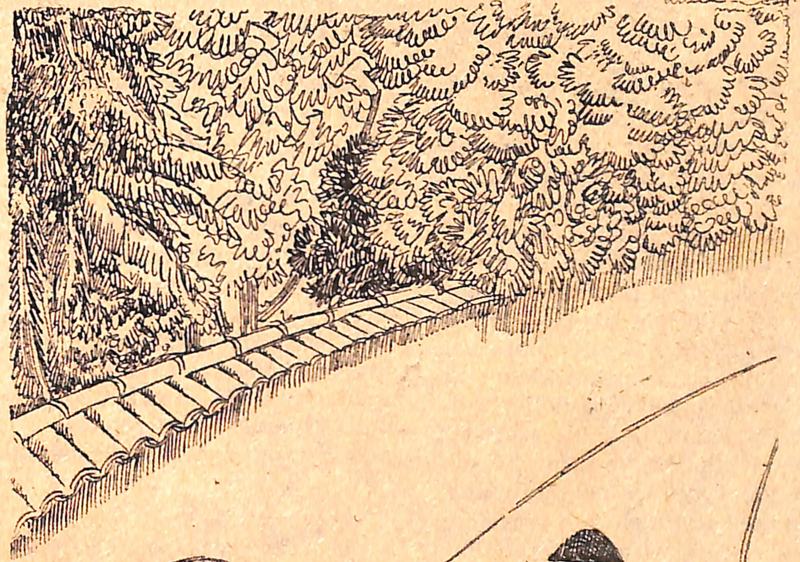
Sesi, haklı olarak yaralıydı. Ama, dargın değildi.

Bir kalb kriziyle hastahaneye düşünce, karımdan ve çocuklarımdan sonra başucumda gördüğüm ilk dost o olmuştur!

Profesör Gökay, sekiz sene yirmi gün valiliği içinde ne mi yaptı?.. Söyliyeyim:

Fenalık yapmadı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Asma köprü, İstanbulun iki yakasını bir araya getirecekmiş..
— Yaaa, demek daha beş yıl bekliyeceğiz!..

Büyük Bayram!

SON günlerde, Demirperde arkasında kulaktan kulağa fısıldanan fıkradır:

Kruçef, oğlu ile bir uçağa binmişler... Tam bulutların arasında giderlerken, kimbilir kaçıncı votkayı yuvarlıyan yoldaş, cüzdadından bir bin ruble çıkarıp, oğluna:

— Al, der, şunu pencereden at da, bulan köylü sevinsin....

Bir an düşünen delikanlı:

— Baba, der, iki tane beşer yüzlük atsak da iki köylü sevinse daha iyi olmaz mı?

— Aferin, iyi düşündün. Öyle yapalım!

Tekrar cüzdanını çıkarırken, karşılarındaki ihtiyar yolcu söze karışır:

— On tane yüzer ruble atsanız daha iyi olmaz mı?.. Tam on fakir sevindirmiş olursunuz!.

Bu teklifi büsbütün beğenen kızıl lider, hem ona, hem kendisine birer votka daha ikram ettikten sonra, tekrar cüzdanını çıkarırken, bu sefer söze ihtiyarın karısı karışır:

— Bana kalırsa yoldaş, der, on ruble de bu zamanda büyük paradır. Onun için yüz tane onar ruble atıp yüz fakir sevindiriniz!

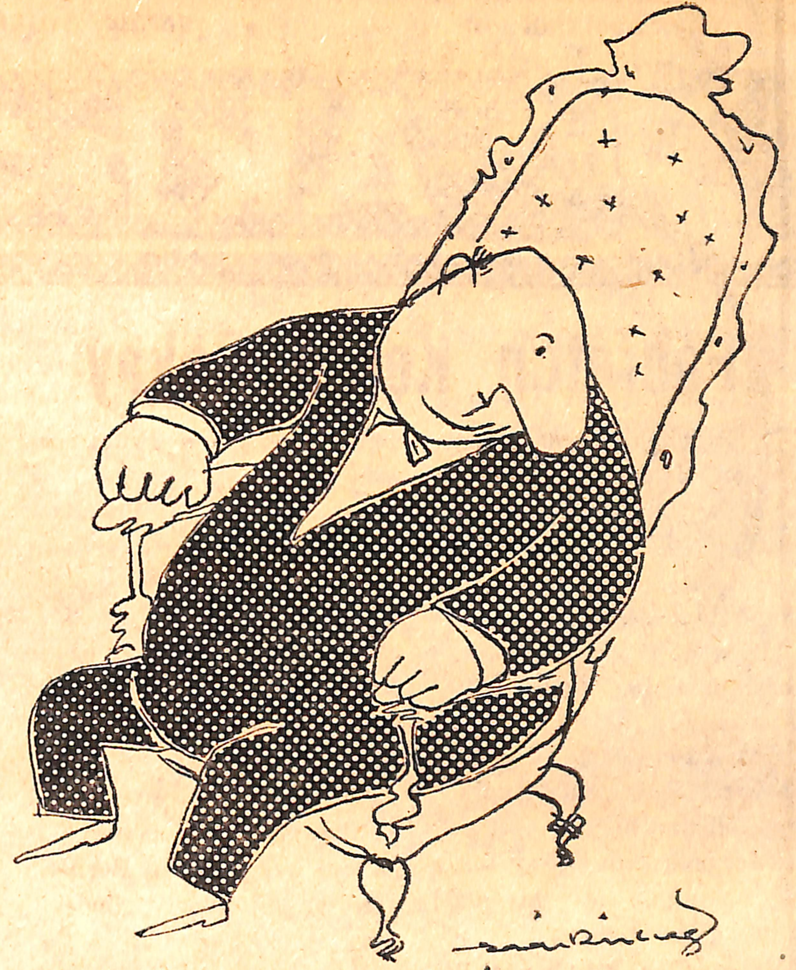
Kruçef bu teklifi hepsinden çok beğenir ve oğluna, cebinden çıkardığı bir demet parayı uzatırken, kafayı onlardan daha çok tütsülemiş bir yolcu gencin kulağına fısıldar:

— Delikanlı, delikanlı!.. Beni dinlersen, şu uçaktan ruble yerine babanı atıver de bütün Rus milleti bayram etsin!

EKSTRA KAHRAMAN

★ Yazan : ADNAN VELİ ★

— Galiba eski koltuğum daha sağlamdı?..

Çok saygı değer, muhterem beyim,

Hâfızanızı bir parça yoklıyacak olursanız, bendenizi derhal hatırlıyacağınıza yüzde yüz şüphe edemem. Bundan bir buçuk ay kadar mukaddem ve mebus seçimlerinden takriben bir hafta önce, sizinle büyük çınarın karşısındaki Nâlet Kâzımın kahvesinde oturarak memleketimizin durumuna ve seçimlerin tarihî önemine dair bir saat elli beş dakika kadar konuşmuştuk. O konuşma sonunda zatıâlinizi muhakkak mebus yapacağımı müjdelediğim zaman, zâtıâliniz de ayağa kalkarak kahve ocağına doğru seslenip, bana süratle bir çay ısmarladıktan maada, sevinçten deliye döndüğünüz için hemen boynuma sarılarak, beni yanaklarımdan hararetle pûs etmiştiniz. Bendeniz de, zâtıâlinizin milletsever buselerinin altında, heyecanımdan zangır zangır titrediğimi bu günmüş gibi hatırlıyorum.

Daha düne kadar herkes bizlere alelâde bir muhtar nazariyle bakar ve millî iradenin tecellisi hususundaki büyük kudretimizi bilmemezliğe gelir, ve memleket idaresindeki tarihî rolümüzü küçümseyerek bizlere fazla önem verildiği pek görülmemiştir. Ancak, mebus seçimlerinde, muhtarların nasıl bir yük ve tarihî vazife altında inim inim inliyerek çalıştığımızı, hâdiseler meydana çıkarmış ve muhtarların ne demek olduğunu, müstakbel nesillere, vesikalariyle isbat etmiş bir durumdayız.

Saygıdeğer bayım,

Bir insan, başkasına yaptığı iyiliğin lâkırdısını hiç bir zaman etmemeli ve âdeta o iyiliği unutmalıdır. Ancak, bendenizin yapmış olduğu iyilik, unutulur iyiliklerden olmadığı için, size karşı yapmış olduğum iyiliğin üstünde bir lâhza için durmama yüksek müsaadelerinizi saygı ile rica ederim.

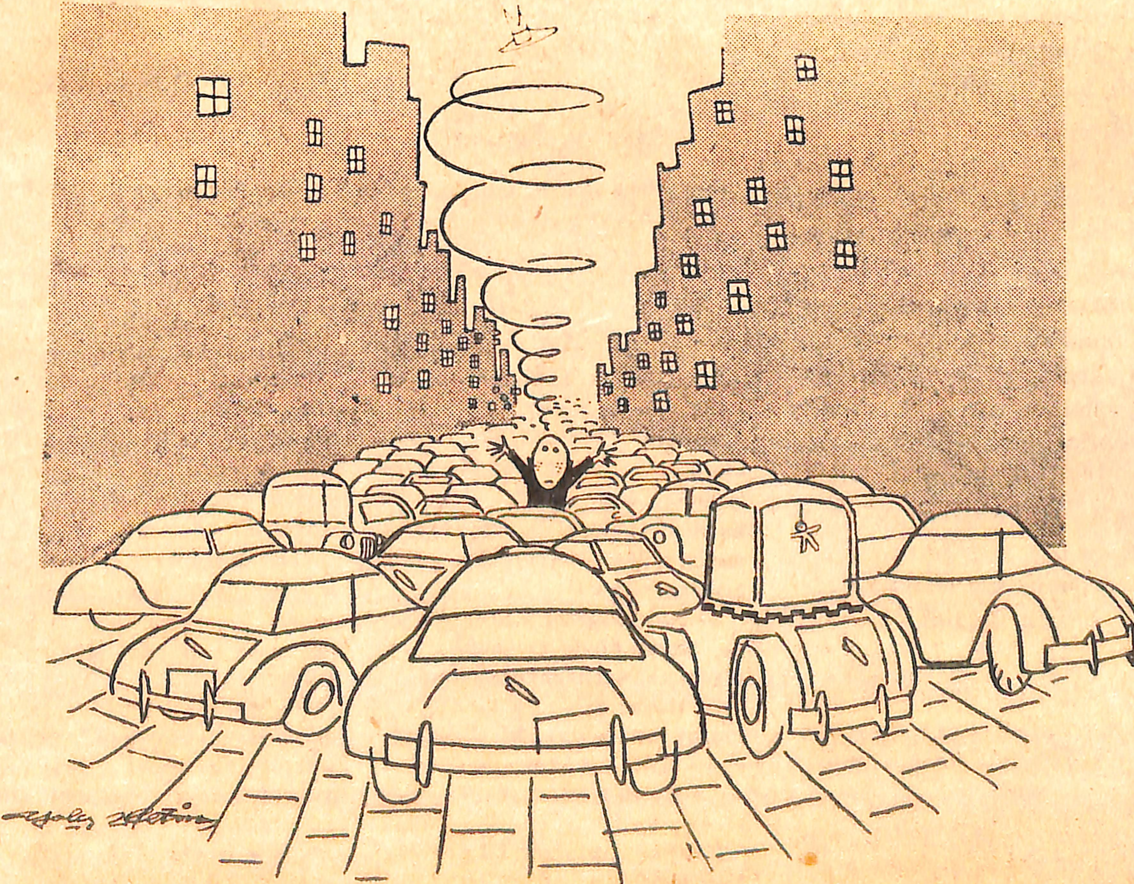
Biliyorsunuz ki, seçimlerden bir hafta önce sizinle görüştüğümüz vakit, ümitlerinizi son derece kırık olup, seçimi kazanamıyacağınıza âdeta inanmış bir haliniz vardı. Bendeniz ise, evelallah muhtarlığımız sayesinde her işi düzene koyarak ve seçmenlerinizle gerekli temasları yaparak ve hidayet yolunu, gayri müslimler de dahil olmak üzere, bütün yurttaşlarımıza empoze ederek neticeyi sağlama bağlamış bulunuyorum.

Size karşı yaptığım iyiliklerin özetini yüksek nazaılarınız önünde belirtmek icab ederse, ezcümle berveçhi âti hususları açıklıyabilirim:

1 — Seçim arifesinde zâtıâlinizin maneviyatını son derece takviye ederek, dimdik tuttuğuma herkes şahittir. Maneviyat deyip de geçmemenizi bilhassa rica ederim. Çünkü maneviyatı yüksek olmıyanların, memleketten ve Milletten bahsederken sesleri nâra gibi çıktığı halde, sizin sesinizin musiki gibi çıktığı, ağızdan ağıza dolaşmaktadır. Bu kadar tatlı ve içe işliyen bir sesin, seçmenlerimizin içine de nasıl işlediğini, sandıktan çıkan netceler kesin şekilde göstermiş bulunmaktadır. Yani, maneviyatınızı çok ciddî şekilde besliyerek, sizin üzerinizde C vitamini gibi bir rol ifâ ettiğime emin olabilirsiniz.

2 — Sizin maneviyatınızdan sonra, vatandaşların da maneviyatına tesir ederek, pek yakında bolluk başlıyacağını, kamyonlarla ahaliye vita yağı, beyaz peynir, kahve vesaire dağıtılacağını müjdeliyerek, sayın partimizin her vakit vatandaş hizmetinde bulunduğunu söyleyip, polis karakollarındaki dayağın eskisine nazaran çok azaltıldığını, yeni otobüsler getirterek tramvaylardaki sıkıntıyı haf'flettiğimiz gibi, yüksek partimizin Amerikadan celbettiği Ho

Türkiyede 358 kişiye 1 otomobil düşüyor.. (Gazeteler)

Tekzip!..

KIRK-anbar

YALÇIN ÇETİN TÖNGÜÇ

Ev kadınlığı en yorucu iş imiş

KUMAS FIATLARINDA İNDİRME YAPILACAK

Sokak canbazları

Fiatlara dur emri verildi!

FİATLAR

DUR

GAZETE

Seyyar Kütüphaneler Çoğalıyor

roz hülâsası sayesinde tavuklarımızın günde dört defa yumurtlıyacaklarını ve beher yumurta 250 gram ağırlığında olacağına göre, artık yumurta darlığı kalmıyacağını bütün seçmenlere kapı kapı tebliğ ederek, zâtıâlinizin nasıl hizmet edeceğini bütün tafsilâtiyle anlatırken, Aşağı Köprü caddesindeki bakkal Haralambo ile karısı Ettalya'nın, heyecandan göz yaşlarını tutamıyarak, memleketimizin kalkınması karşısında hıçkıra hıçkıra ağlıyarak yüksek partimize rey vereceklerini yeminle söylemişler ve ertesi sabah da makamımıza celbedilip seçimler hakkında bir arzuları olup olmadığı sorulduktа, hiç bir arzuları bulunmadığını söyliyerek sevinç içinde çıkıp evlerine dönmüşlerdir. Ayrıca, diğer müslim ve gayri müslim vatandaşların evlerine bekçileri göndermek suretiyle, bahalılıktan şikâyetleri var mıdır diye sorulmuş olup, hepsi de bolluk ve refah içinde yaşadıklarını, millî heyecandan ötürü zangır zangır titriyerek ifade etmişlerdir. İşte böylelikle, bütün vatandaşların maneviyatı üzerinde yaptığım tesir çabucak tesirini göstermiş bulunmaktadır.

3 — Seçmen kütüklerinin tanzimi hususunda gösterdiğimiz büyük dikkat ve ihtimama rağmen, kütüklerde gene bir çok yanlışlıklar olduğu son dakikada farkedilince, o akşam gözüme uyku girmiyerek, hemen yatağımdan fırlayınca, sabaha kadar oturup kütükleri yeni baştan tanzim edip sandık kurullarına teslim ettikten maada, seçim günü bana baş vuran şamatacı seçmenleri de başımdan savarak, bizim mahalledeki mahallevî iradeyi zâtıâliniz lehine tecelli ettirdiğim, inkâr kabul etmez bir hakikattir.

Sayın bayım,

Size yaptığım diğer ufak tefek iyilikleri birer birer saymıya lüzum görmiyerek, sizin yük sek hâfızanızı kurcalamamızı rica edeceğim. Ancak, seçimden bir gün önce aramızda cereyan eden bir konuşmayı hatırlamamanıza imkân yoktur sanırım. Bu konuşmada siz bana «Seçimi kazanıp da mebus olursam, seni İstanbula vali yapacağım» demiştiniz. Geçende, «Gökay muamması» diye gazetelerdeki yazıları okuyunca, siz büyüğümün verdiği söz aklıma geldi ve ne yalan söyliyeyim, kalbim heyecandan duracak gibi oldu. Mümtaz Tarhan Bey İstanbula vali olunca, ümitlerim kırıldı. Şimdi, siz büyüğümden büyük bir ricada bulunacağım. İstanbul Valiliği, zaten epice zor bir iştir. Bendenizi bu işin başına verirlerse, belki bir yanlışlık yaparak büyüklerimizi kızdırabilirim. Onun için, göze görünmez yerlerden birine vali olmayı, kendi zekâma ve kabiliyetime daha uygun bulmaktayım. Seçimler sırasında partimize çok zarar veren bir takım valilerin Ankaradaki Merkez valileri odasına nakledileceklerini öğrendim. Her ne kadar Ankaradaki Merkez Valileri odası gayet rahat olup ve sabahtan akşama kadar çay ve nargile içip domino ve tavla oynıyarak eğlenmek kabil ise de, bendeniz fiilen iş başında bulunarak memleketime hizmet etmeyi çok isterim. Onun için, Gümüşhane, Erzincan, Hatay, Kars veya Sivas vilâyetlerinden birine tam salâhiyetle vali tayin olunduğum takdirde, oralarda Halk Partisine rey verenleri adam akıllı islâhı nefs ederek partimize faydalı birer vatandaş haline koyacağıma emin olabilirsiniz. Bu ricamı yerine getireceğinize eminim.

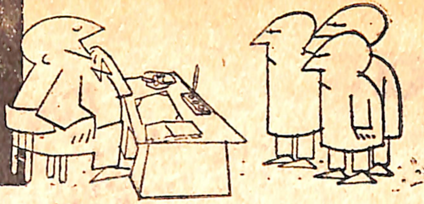
Şayet sözünüzü unutur da, beni vali yapmıyacak olursanız, o vakit partimden derhal istifa ederek, o akşam bir basın toplantısı yapacağımı ve bu toplantıda bütün antidemokratikleri açıklıyarak ve yedi senedenberi yaptığım mücadelelere rağmen partimizin islâh olmadığını görünce sine-i millete çekilip, mücadeleme orada devam edeceğimi bildirerek, gazetelerde resimlerim çıktıktan maada, 24 saat içinde ekstra kahraman olacağımı, siz büyüğüme sonsuz saygılarımla bildiririm ve bu vesile ile iki ellerinizden, en derin millî heyecanlarımla öperim beyim.

Elmalı Mahallesi Muhtarı
Ziya HAKYEMEZ

Fiatlar tesbit edildi.
— Gazeteler —

YAZISIZ!..

NE İYİ ADAM

★ Yazan : **AZİZ NESİN** ★

ÜÇÜ de bir köydendi. Hem de hısım olurlardı. Biri, bir vâlinin aşçısı, biri bir müsteşarın bahçıvanı, biri de bir belediye başkanının odacısı idi. Köyden çıkıp, ayrı ayrı şehirlere dağılmışlardı. Biri dört, öbür ikisi beş yıl sonra sılaya gelmişlerdi. Köye dönüşleri bir hafta içinde olmuştu. Vâlinin aşçısı, köyde yirmi gün kalıp, işine dönecekti. Müsteşarın bahçıvanı harmanı kaldıracak, sonra gidecekti. Belediye başkanının yanında beş yıl odacılık etmiş olanın artık köyden çıkmağa niyeti yoktu.

Köy kahvesinde toplanmışlardı. İsli tavana asılı lüks lâmbasını kahveci sandalyeye çıkıp kuvvetle pompaladı.

Aşçı olanı tabakayı kahvedekilere uzattı.

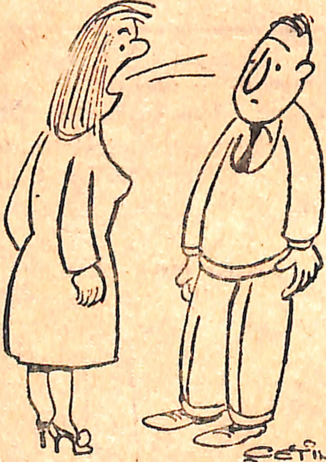
Bahçıvan olan kahveciye seslendi:

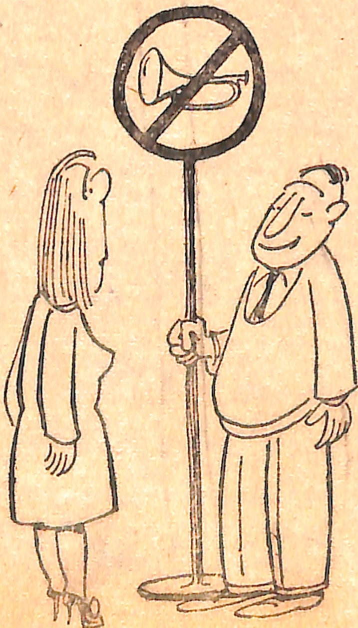
— Rıza çavuş, arkadaşlara birer demli çay yap hele...

Üç ayrı şehire gidip çalışan üç hemşeri köye dönünce, birbirleri ile yarışa girmişlerdi; ikram yarışı, lâf yarışı, görgü yarışı... Geldiler geleli boyuna an latıyorlardı. Üçü de birbirini alt etmek için yarışta idiler.

Muhtar, müsteşarın yanında bahçıvanlık edene:

— Hele anlat şu müsteşarı... dedi.

Korne yasağı!..

Bahçıvanlık eden; kahvede her gece anlattığı müsteşarı bir daha anlatmaya başladı:

— Bizim müsteşar bir zehir canım...

Vâliye aşçılık etmiş olan:

— Vâli bey kadar olmasın, dedi. Vâli bey barut, hemi de fitilsiz ateş alır, öyle bir barut...

Bahçıvan:

— Bizim bey kadar olmasın, dedi, yanına apdestsiz girilmez.

Öbürü:

— Abdest ne demek, bizim beyin yanına gusül abdesti alsan giremezsin...

— O heç... Bizim beyin yanına salavatsız girilmez.

— Salavat ne ki... Hatim indir sen vâli beyin yanına giremezsin.

— Müsteşar bey bir bağırır. Belle ki havan topu patladı.

— O heç... Bizim vâli bey bir bağırsın ki...

Belediye başkanına odacılık edenin o gece hiç sesi çıkmıyordu. Muhtar ona:

— Sen neye konuşmuyorsun ağa? dedi, senin belediye reisi nasıldı?

Odacı:

— Çok bir eyi adamdı, dedi, bizim belediye reisi, çok eyi bir adam!

Muhtar:

— Olmaz bir kerem ,dedi, hemi belediye reisi, hemi de eyi adam olmaz!

Aşçı:

— Olmaz olmasına ya, bizim bey eyi adamdı...

Kahveci:

— Sen muhtardan iyi mi bilirsin, dedi, hiç bir zaman bir muhtarın, bir belediye reisinin iyisi olmaz. İnanmazsan muhtara sor. Olur mu muhtar?

— Olmaz. Mümkünü yok olmaz. Ne muhtarın, ne kaymakamın, ne vâlinin, ne belediye reisinin iyisi olmaz.

— Şu muhtar doğru sözlü bir adam.

Muhtar:

— Olmaz, dedi, neden dersen, belediye reisi olsun, vâli olsun, muhtar olsun, bir iş yapar. Yapmaz mı? Belediye reisidir, iş yapacak. İş yapınca, beğenen olur, beğenmeyen olur. Beğenen ses etmez, beğenmeyen bir dediğini bırakmaz. Belediye reisi başka bir iş daha yapar. Kiminin çıkarına gelir, kiminin gelmez. İşine gelen ses etmez, gelmeyen belediye reisini batırır çıkarır. Muhtar da böyle, kaymakam da, vâli de, daha ötekiler de...

Belediye reisinin yanında odacı duran:

— Bizim bey bir başka idi, dedi, eyi adamdı.

— Sen bir odacısın, eyi mi kötü mü, ne bilirsin. Boş konuşma! Sana göre eyidir. Korucuya da bizim muhtarı sorsan eyi der. Demez mi?

— Der.

— Hiç bir zaman bi belediye reisinin eyisi olmaz.

— Olur olmasına ya, kimse eyi demez.

Müsteşarın bahçıvanı:

— Doğru bi lâf, dedi, eyisi olmaz.

Vâlinin aşçısı da:

— Biz hiç mi bir belediye reisi görmedik, dedi, iyisi olmaz.

Belediye reisinin odacısı:

— Dediğiniz hep doğru, dedi, olmasına olmaz. Gel gelelim bizim bey iyi idi. Bir benim sözüm değil. Herkesin dediği bu. İlkin ben de sizin gibi inanmadım. Besbelli millet korkudan eyi adam diyor, dedim. Ama sonradan baktım, bir eyi adam ki heç sorma... Şehirde her kime ben belediye reisinin odacısıyım, dediysem, esnaf, memuru bizim beği öve öve göklere çıkarıyor. Herkes «ah ne eyi adam, ah ne eyi adam...» diyo... Şeher rezillik... Hasta bir çok ki... Hastayla konuşuyorsun «ne eyi adam, ne eyi adam...» diyor. Hastası böyle diyor, sağlamı böyle diyor. En beteri memurlar. Onlar bile «heç böyle bi eyi adam gelmedi» diyor. Ben de sizin gibi, reşmî adamın eyisi olmaz, dedim. Olur olmasına, ama kimse eyi demez.

Muhtar:

— Gittikten sonra eyiliği söylenir, dedi. Ya iş başından çekilip gidecek, ya ölecek... O zaman «Ulan ne eyi bir herifti» derler.

Kahveci:

— Sen ölünce Muhtar,,, dedi.

— O zaman söylersiniz.

Bir ihtiyar:

— Gidenin eyiliğinden mi söylenir canım, dedi, yeni geleni kötülemek için bir lâf... Eskisi eyi idi ne demek? Anlayana şimdiki kötü demek.

Belediye reisinin odacılığını yapan:

— Bizim beye ölmeden herkes eyi derdi. Eyi adam, eyi adam... Bıktım gayri. Bir gece kahvede oturuken «Eyi, eyi... Bunun nesi eyi, neresi eyi... Geçim zor, her bi şiy pahalı... Hastanelerde yer yok...» dedim. Bekçi başı Ali diye biri var.» ötekilerin elinde kalsak hep yandık, onlar bizi bitirir. Yine reis beyden Allah razı olsun» dedi.

Belediye reisinin odacısı ne demek. Hanımefendinin şüfürüynen hizmetçisi neyse, beyin odacısı da o... Odacı demek, bir belediye reisi de o demek... Haftanın bir günü içtima yapıyorlar. Bütün müdürler orda. Bizim reis de başlarında... Şu adama eyi eyi diyorlar, nesi eyi diye aldı beni bi merak. Şunları kapıdan dinleyeyim, dedim. Bi elektrik müdürü var. Babayiğit bi herif. Reisle Elektrik Müdürü bağrışıyorlar. Lâfları anlamıyorum ya, Reis «beş kuruş zam» diye tepiniyor. Müdürle öbür âzalar zammı istemiyorlar.

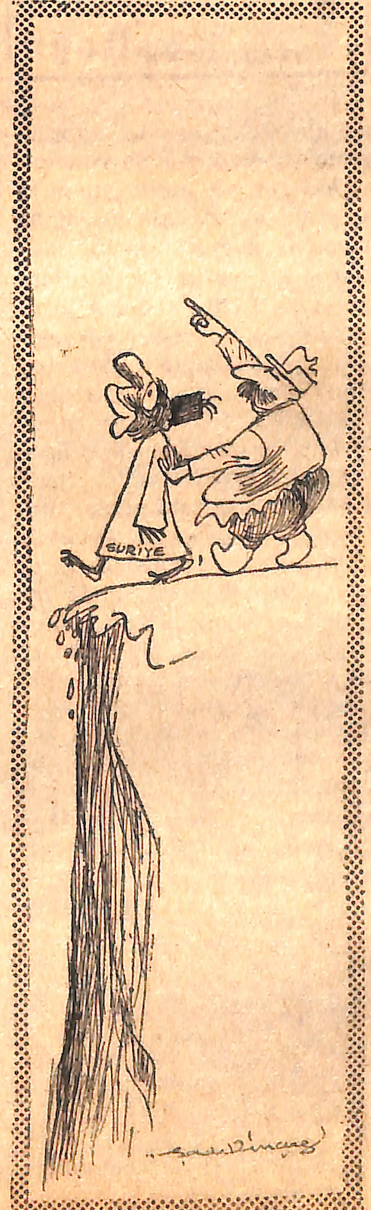
Azadan biri:

— Zam, zam... Her bi şiye zam, sonu neye varır, dedi.

Bir âza da:

— İdareyi zarardan kurtarmaya başka bir yol bulmalı, zam la olmaz, dedi.

Reis bey, zam, diyor, başka demiyor. Akşama kadar çekiştiler. Sonunda Belediye Reisi allem etti, kallem etti, elektriğe beş kuruş zam ettirdi. Ertesi gün ağalar, Elektrik İdaresi, elektriğe beş kuruş daha bindirdi diye gazeteler yazınca kıyamet koptu. Daha ertesi gün ga-

YAZISIZ!..

zeteler Elektrik Müdürüne yazmadık yazı bırakmadılar. Herifi bi eyi alaya aldılar. Resmini çiziyorlar, yazıyorlar. Daha, memleketi bırakıp gitmeli. Şikâyetler başladı. Belediye Reisine heyetler geliyor. «Aman!...» diye Reis Beyin ayağına kapanıyorlar. Dört gün geçti, beşinci günü Reis, gazetecileri toparladı. Ben kapıdan dinliyorum.

— Elektrik İdaresinin yaptığı zam yersizdir, dedi, yanlış hesap Bağdattan döner. Biz her zaman halkın...

Anlattı, anlattı, en sonu:

— Kilovat başına bir kuruş zam olacak! dedi.

Gazeteler Belediye Reisinin koca koca resimlerini bastılar. Kimi gördüysem:

— Belediye Reisnden Allah razı olsun, dyor.

Bekçi başı:

— Gördün mü, dedi, gördün mü Reis Bey ne iyi adam. Ötekilerin eline kalsak yandıydık. Şu Reis ne iyi adam...

Belediye Reisinin odacısını dinleyenler, kahveci, muhtar, hepsi:

— Aşk olsun!... dediler, aşk olsun, eyi adammış.

Yalnız Müsteşarın bahçıvanı ile, Vâli'nin aşçısı ses çıkarmadılar. Odacı:

— Devrisi hafta toplantıya hep geldiler, dedi. Bu sefer Su Müdürü ile çekişmeğe başladılar. Dediklerini bir bir anlamıyorsam da Reis Beyin suya on beş kuruş zam yapmak istediği belli. Âzalar hep, olmaz, diyor. Reis ,olacak, diyor. Su Müdürü:

— İdaremiz zarar etmiyor, zam neye? diyor.

Reis:

— Su borularını, muslukları hep deniştireceğim. Suyu şehrin ta o başına götüreceğim, diyor.

— Zam etmeden yapalım, diyorlar. Reis:

— Geç olur, diyor.

Akşamacak ter döktüler. Reis dinlemiyor. Devrisi gün gazeteler yazdı ki, suyun bi ölçeğine on beş kuruş zam yapılmış.

— Bu ne demek? diye memleket ayaklandı. Gazeteler, Su Müdürünü bitirdiler. «İstifa etsin, çekilsin!» diye cayır cayır yazıyorlar. Üç gün geçti. Reis Bey, gazetelere bir ilân verdi. Hiç on beş kuruş suya zam olur muymuş? Ne demek canım... Suya üç kuruş zam yeter...

Muhtar:

— Aşk olsun herife! dedi.

Kahvedekiler, teker teker:

— Aşk olsun, dediler.

Aşçı ile bahçıvan ses çıkarmadılar. Odacı;

— Millet, Reis Bey diyor, bir daha demiyor, dedi. Aman ne iyi adam. Şu müdürleri, âzaları görüyor musun? Zam üstüne zam... Reis olmasa milletin canına okuyacak...

Muhtar:

— Yahu, desene, şu Reis olmasa millet yandı, dedi.

— Yandı ağa, olmasa yandı!

— Aşk olsun...

— Aşk olsun herife...

— Eyi bi adammış...

Müsteşarın bahçıvanı:

— Kaç para eder canım, dedi, bi dediğini yaptıramıyor. Bizim Müsteşar olacak ki, sen gör...

Aşçı:

— Bizim Vâli de öyle, dedi. zam dedi mi zam... Tövbe yaptırır. Dünya yıkılsa yaptırır. Ama başka yere göndereceklermiş, ama atacaklarmış, Hiç dinlemez yaptırır.

Odacı:

— Bizim Reis Beyin yaptırmadığı nerden belli? dedi. Elektriğe, üç kuruş, beş kuruş derkene, yirmi kuruş bindi. Suya, üç kuruş, altı kuruş derkene otuz kuruş yükledi... Zam olmamış heç bi şiy kalmadı ki... Öyle bi adam!...

Bir delikanlı:

— Başka birini Reis seçseler.. dedi.

— Mümkünü yok. Millet sevi yor, babamız diyor. Bi zora düştü mü, bi haceti oldu mu kapısına varıyor. Herkes, aman, diyor, ne iyi adam, diyor. Başkasının eline düşse yandılar.

Kahvedekiler:

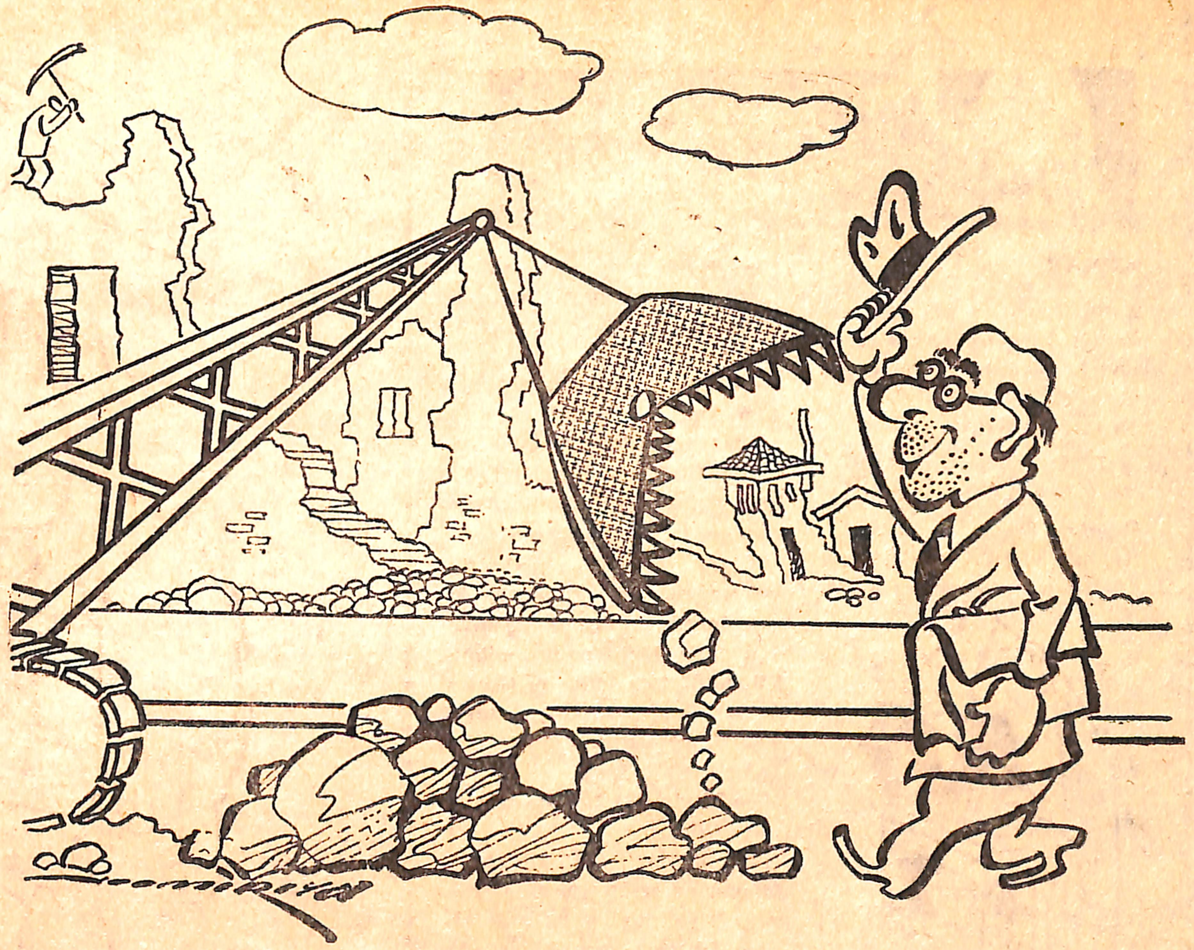
— Aşk olsun, dediler.

Bu sefer bahçıvanla aşçı da onlara katıldı:

— Aşk olsun!...

— Aşk olsun vallaha!...

Aziz NESİN

Miyop — Günaydın beyefendi!..

Kiralık katın meziyeti!

Emlâk komisyoncusu, yaşlı dula:

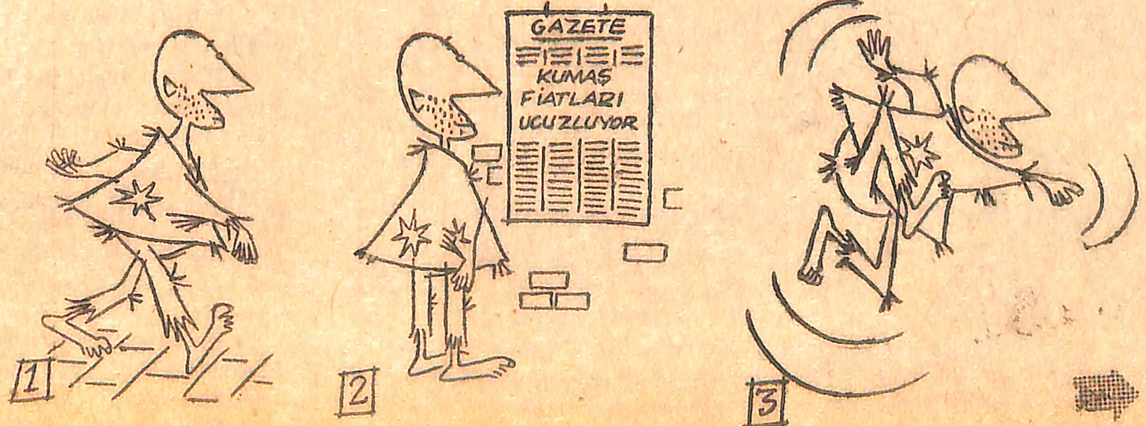
— Size açıkça söyliyeyim.. Bu apartıman katına birkaç defa hırsızlar girmiş..

— Yaaaa.. Daha başka meziyetleri var mı?..

Bir Paris hâtırası!

Parise yaptığı seyahatin intibalarını arkadaşına anlatıyordu:

— Ah Hasancığım, ne memleket, ne memleket daha birinci gün otelden çıkar çıkmaz bir içim su bir kızla tanıştım. Dilini bilmiyordum ama, işaretle anlaşıyorduk, bir gazinoya girip bir iki kadeh çakıştırdık. Güzel Fransız kızı benden bir kurşun kalemle kâğıt istedi, verdim. Bir masa ile iki iskemle resmi çizip bana gösterdi. Lokantaya gidip yemek yememizi istediğini anladım. Lokantaya gittik. Yemekten sonra gene kalem kâğıt istedi. Bu sefer bir karyola resmini çizdi. Hemen bir taksiye atlayıp evine götürdüm ve Allahaısmarladık» diyerek otelime döndüm. Ne yamandır şu Parisli kızlar. Benim bir mobilya fabrikası sahibi olduğumu nasıl da keşfetmiş!..

YAZISIZ!..

KUMAR:

Talih oyunu. Zenginlerin oynadığı yere klüp, fakirlerin oynadığı yere kumarhane denir.

Şair Celâl Sahir:

Hayat baştanbaşa kumar,
Herkes ondan bir şey umar!

Diyor.

Kumar, kâğıtla, zarla, renk le, numara ile oynanır. Bakara, poker, bezik, tavla, rulet gibi

Mithat Cemal merhum da bir şiirinde talihi ve hayatı baştan başa kumara benzetiyor:

Kara cümleyle yürür zannediyorsan, heyhat!
İki birlerle düşeşlerden ibaret bu hayat!
Düşeş attıkça uçar, kartal olur kurbağalar.
İkibir attı mı şimşekler örümcek bağlar!
Diyelim, yerdeki insanların en aptalısın,
Ne çıkar? Sade hayatında düşeş atmalısın!

Bir kumar fıkrası:

Dört kişi poker oynarlarken, içlerinden biri, ansızın bir kalp krizi ile düşüp ölüvermiş.

En yakın arkadaşı, şaşkın, müteessir:

— Şimdi ne yapacağız?

Diye mırıldanınca, kâğıtları karıştıran biri, umursamaz bir sesle:

— Kolay, demiş, yedilileri çıkarırız!

Bir kumar fıkrası daha:

Bir Türk, bir Rum, bir Yahudi, bir Ermeni ve bir Arnavut poker oynıyorlarmış.

Bütün parasını kaybettikten sonra, servetinin son kırıntısını da çıkaran Arnavudun eline dört papaz gelmiş. Elinde dört as bulunan Ermeni ile bir floş ruvayal yakalayan Yahudi hemen rest çekmişler..

Arnavut sormuş

— Neyin var bre Karabet?

— Dört as!

Der demez, Debreli Hasan tabancayı çekip herifin göğsüne boşaltmış...

— Ya senin bre Salamon?

Elindeki floş ruvayali telâş la kâğıtlara karıştıran Yahudi, korkudan çeneleri titriyerek:

— Benim mi, demiş, iç bir şey... Ben blof yaptim be!..

Ama, kumarda da, hayatta da blöf tehlikelidir. Gözü pek biri çıkıp da:

— Gördüm, dedi mi, tamamdır!

KÜP:

Eski zaman bankası. Atalarımız, arttırdıkları altınları

küpe doldurup toprağa gömerlermiş.

Su küpü, sirke küpü, şarap küpü vardır.

Küpün sırlısı olur, sırsızı olur. Sırlı olmayan küpler geveze insanlar gibi içlerindekini dışarı sızdırırlar.

Küp, bir çok yerlerde teşbih olarak da kullanılır: Küp gibi sarhoş, küp gibi sağır, küp gibi şişmiş deriz.

Yerden göğe küp dizseler,
Birbirine perk etseler,
Alttan birini çekseler,
Seyreyle sen gümbürtüyü!

Demişler... Geçenlerde yapılan seçimlerde, az daha şa irin bu dediği oluyordu!

F. K. G. ayrılırken vatandaşlarla görüştü.. (Gazeteler)

— Vallahi Fahrettinciğim, sen gidiyorsun diye üzüntüden ne kadar içtiğimi bilmiyorum!..

VİCDAN !

İki arkadaş yolda karşılaştılar. Biri, yarı dargın, yarı mahzun mırıldandı

— Aşkolsun sana... Bir de en iyi arkadaşım olacaksın, değil mi?

— Ne var, ne oldu?

— Daha ne olsun?.. Annem öldü... Duymadın mı sanki?

— Vallahi duymadım!

— Bütün gazeteler yazdı be!

— Bir aydır elime gazete aldığım yok...

— Sebep?. Politikadan o kadar nefret mi ettin?

— Hayır.. Büsbütün başka.. Vicdan azabı çekmemek için!

— Anlamadım...

— Arzedeyim: Efendim, bir ay oluyor, yolda sersem sersem giderken ayağıma bir şey takıldı. Bir de ne göreyim?.. Şık ve dolgun bir cüzdan...

— Eeeey..

— Bir sağa, bir sola baktım, kimseler yok...

— Sonra?

— Eğilip aldım tabii... Hemen bir otomobile atladım: «Çek!..» şoför «Nereye?» demez mi?. Az daha telâştan, sevinçten, biraz da korkudan «Karakola!» diyecektim... Neyse, aklım başıma geldi de« Beyoğlu» dedim. Yolda yavaşça cüzdanı çıkardım cebimden... Aman Allahım, bir de açayım ki, tam beş tane, mor mor binlik yok mu?.

— . . . . .

— İşte o gündenberi gazete okumuyorum..

— Sebep?

— Vicdan meselesi azizim... Bir de bakarsın «Kayıp cüzdan» diye bir ilân: «Bulana helâlinden yüz lira...» Götürüp vermezsem vicdan azabından kurtulamıyacağım tabii.. İyisi mi bir müddet gazete okumam...

Arkadaşı, annesinin ölümünden sonra ilk defa bir kahkaha attı

— Bravo be!.. Senin bu kadar vicdanlı adam olduğunu bilmezdim!

ÇİMDİK

Şakalar

Gözlüklü âşık!

İki sevgili, parkın tenha bir köşesinde bir sıraya oturmuş, kendi âlemlerine dalmışlardı. Bir aralık genç kadın hafif bir çığlık kopardı:

— Ooof?. Şu gözlüğünü çıkar, boynumu yaraladı..

Genç adam, gözlüğünü çıkardı.

Biraz sonra kadının gene sesi duyuldu:

— Sevgilim, gözlüğünü tak. Tahta sırayı öpüyorsun!..

※

Yeni ses sanatkârı!

Güzel ve gösterişli bir kadındı. Bir kaç şarkı da biliyordu. Buna güvenerek yeni açılan gazinolardan birinin sahibine müracaat etti. Gazinocu prova yapmaya lüzum görmeden kadrosuna aldı.

İlk gece, ilk şarkıyı bitirir bitir mez, yuhalarla karışık ıslıklar gazinoyu çınlatmaya başladı.

Biraz sonra, yeni şarkıcı kadını, sahne arkasında karşılıyan gazinocu:

— Halk sizi tutmadı. Şarkılarınızı ıslıkla karşıladı, dedi.

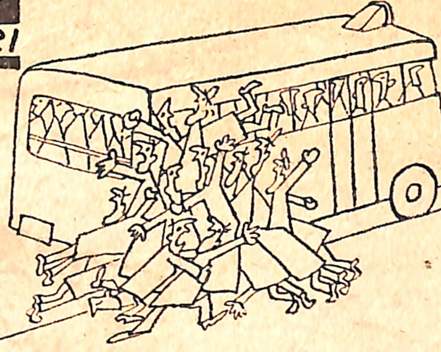
Kadın, gururlu bir tavırla sözünü kesti:

— Fakat aralarında sanattan anlayıp alkışlıyanlar da vardı.

Gazinocu dayanamadı:

— Onlar sizi değil, yuha çekip ıslık çalanları alkışlıyorlardı...

ÜSTAD'ın MACERALARI

NEHAR TÜLLEK

Aynı plâk!

Güzel olduğu kadar hoppa daktilo kız, telefonda samimî bir arkadaşına, anlatıyordu:

— Nuran'cığım yeni sevgilimi görme, Marlon Brando ayağına su dökemez, esmer, uzun boylu, sempatik mi sempatik, saçları kıvır, kıvır., Hele öpüşleri.. Beni öperken Aydın ne diyor biliyor musun?

Hayatımda öptüğüm en ateşli du dak.

Nuran sözünü kesti:

— Evet o karabiber Aydın hep öyle söyler..

Herkesin maksudu bir...

Tezgâh başında demleniyorlardı. Birinin gözü duvardaki saate ilişti!

— Eyvah saat dokuz olmuş, bu gün bizim hizmetçi kız izinli, evde hanım yalnız hemen gitmeliyim.

Beriki, bunu duyunca birşey hatırlamış gibi yerinden kalktı:

— Ben de gitmeliyim eve, bu akşam bizim hanım bir yere davetli, kizmetçi kız da evde yalnız..

Atlama rekoru!

İki spor meraklısı arasında:

— Onbeş metre yükseklikten yere atlayanı gördüm..

— Ben otuz beş metre yükseklikten atlayan birisini biliyorum.

— Nerede şimdi?.

— Mezarda!.

※

Yeni hizmetçi!

Evin hanımı, yeni aldığı hizmetçisine seslendi.

— Kız Hatçe bana bir su getir..

Hizmetçi kız, elinde tuttuğu su bardağını hanıma uzattı. Hanım almadı:

— Yook.. Böyle olmaz kızım, onu bir tabağın içinde getir..

Hatçe dışarıya çıktı. Biraz sonra elinde su dolu bir tabakla içeriye girdi.

Hanım, sinirlerine hâkim olmıya çalışarak:

— Kızım, dedi. Bunu nasıl içebilirim?.

Hatçe, saf, saf hanımın yüzüne baktı:

— Gördünüz mü hanımcığım, bardakla daha iyi..

※

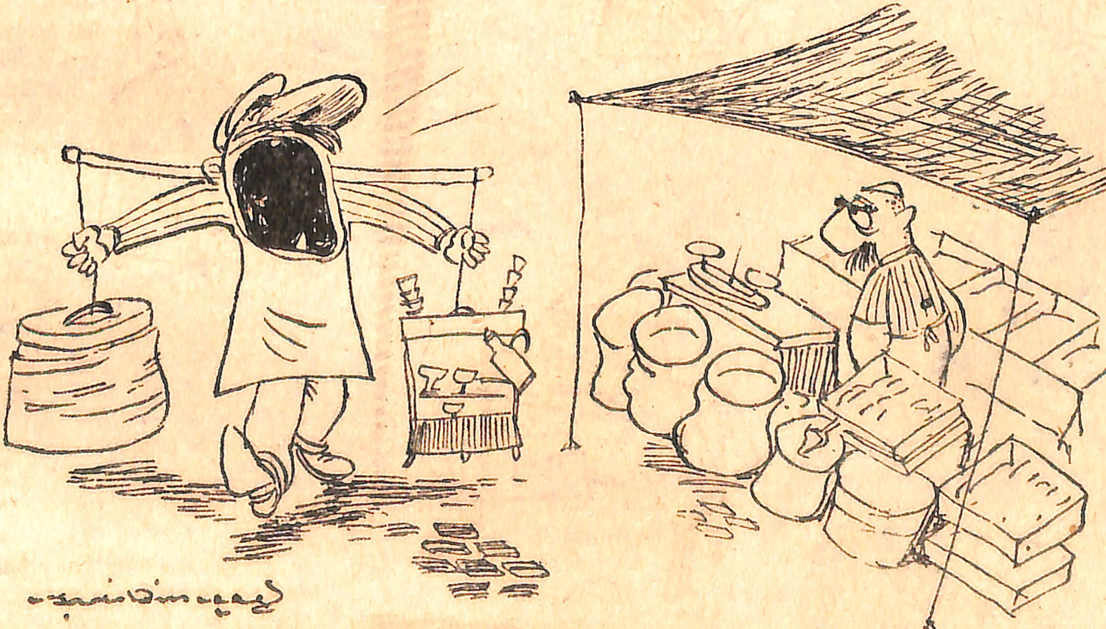
Vicdan azabı!

Karaborsacının metresi sordu:

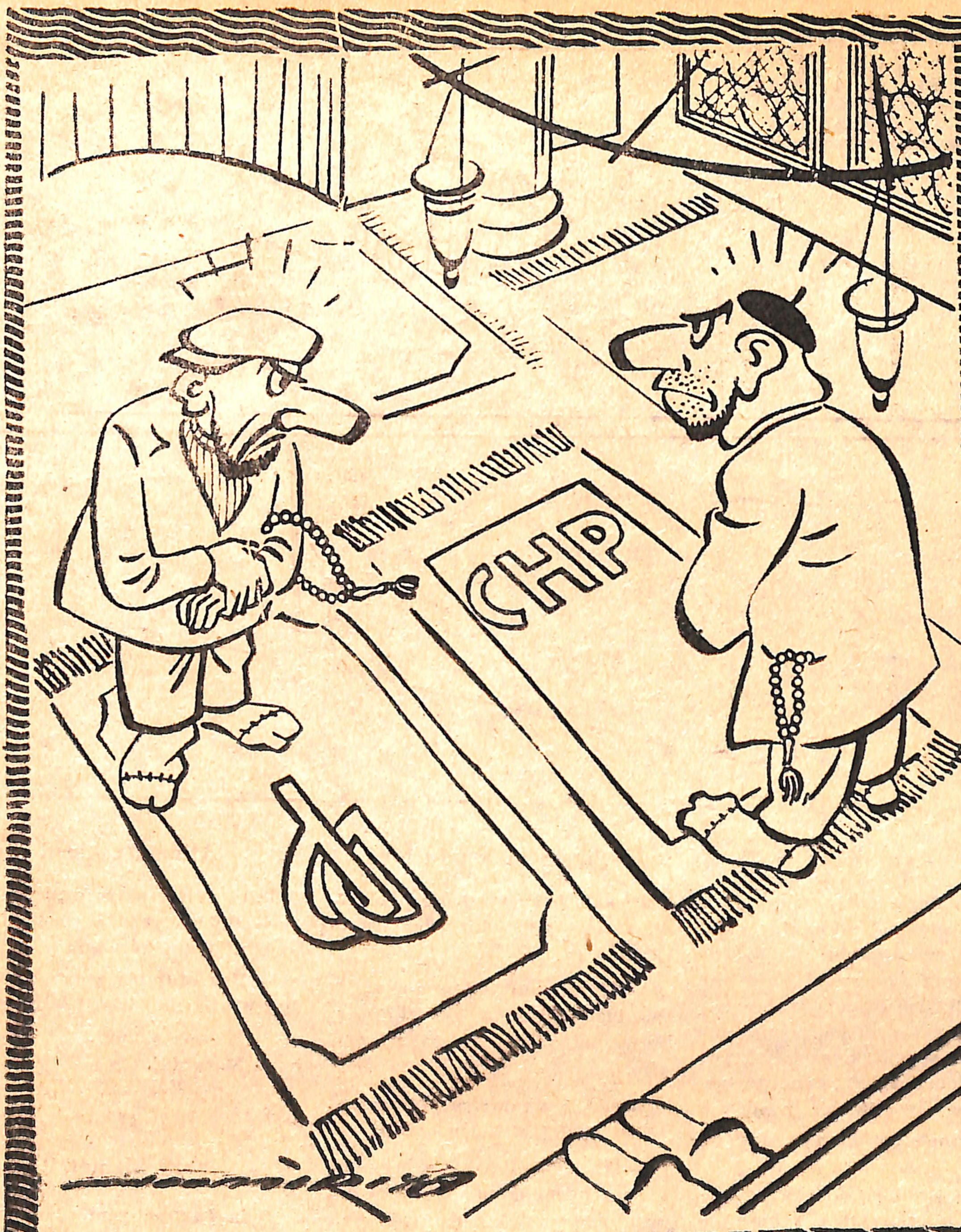
— Sevgilim, geç vakitlere kadar yanımda kaldıktan sonra karının yanına gittiğin zaman vicdan azabı çekmiyor musun?

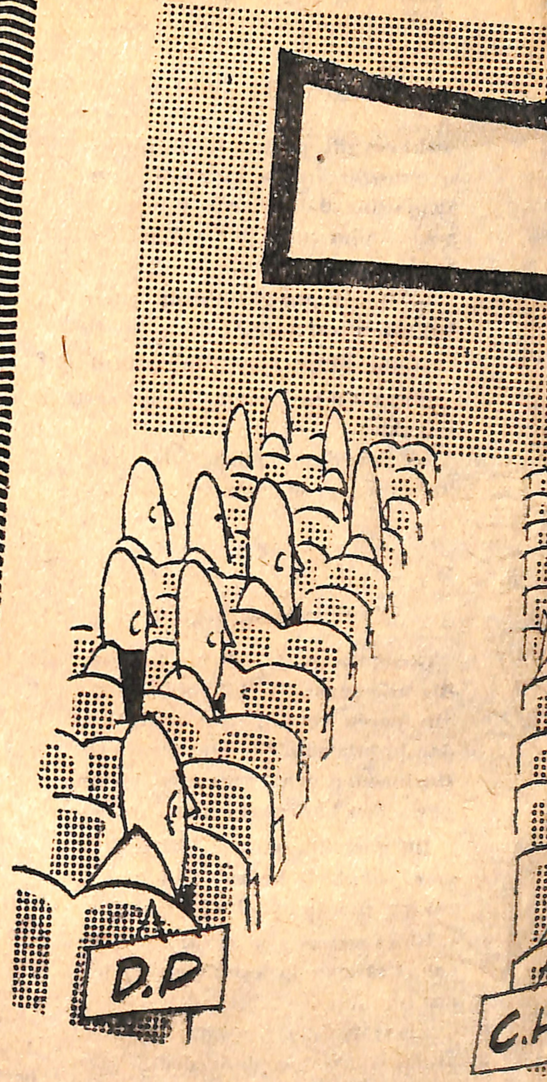
— Çoook.. Seni yalnız bıraktığım için öyle vicdan azabı çekiyorum ki...

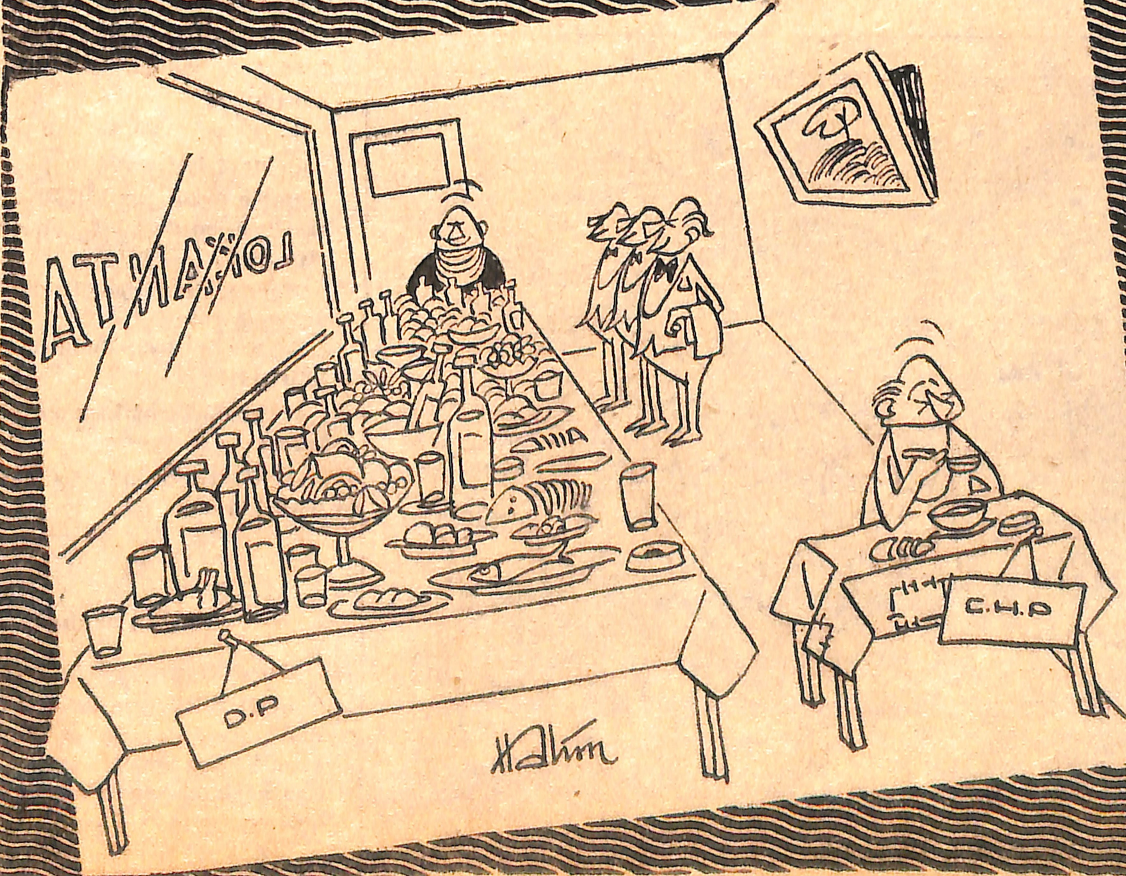
Fiatlar donduruluyor.. — Gazeteler —

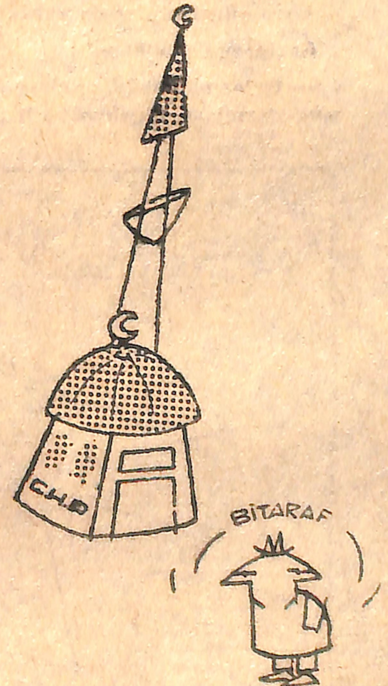

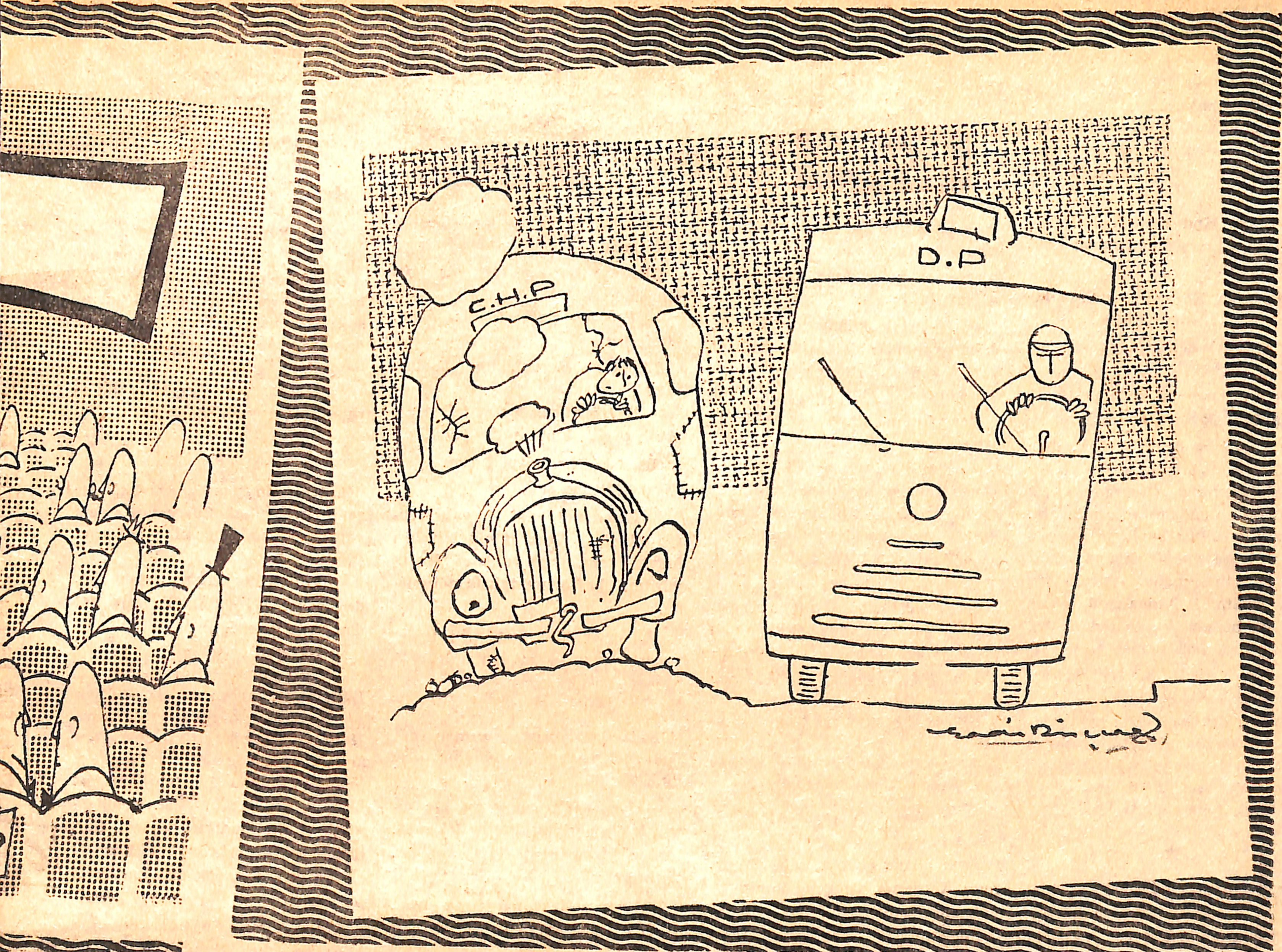
— Dondurma!., Gaymak!..

CHP

D.P
C.H

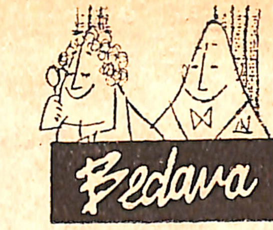

LOKANTA
D.P
C.H.P

C.H.P
BİTARAF

...akları !

Bedava LOCA

YAZAN: SELÂMİ MÜNİR YURDATAP

ÖĞLE yemeğinde, Bayan Gülsev kocasına:

— Süleyman, dedi. Sana çok mühim bir müjdem var..

— Söyle bakım..

— Bu akşam saat altıda «Modern Operet» in vereceği gala için bir davetiye buldum, hem de loca..

— Yaa.. Kim verdi?.

— Operet'in primadonnası Leylâ Nurcan!..

Süleyman Kervancı, artan bir hayretle karısının yüzüne baktı:

— Sen nereden tanıyorsun bu meşhur artisti?

Gülsev, burnunu hafifçe havaya kaldırarak cevap verdi:

— Tuhaf bir tesadüf.. Bir sabah şapkacıya gitmiştim. Güzel bir model beğendim. O sırada Leylâ Nurcan da kendine bir şapka alacakmış, seçtiğim şapkaya bayıldı. Ben de kendisine verdim ve: «Madem hoşunuza gitti, buyurun, siz alın» dedim. O kadar mütehassis oldu ki, hemen çantasından bir davetiye çıkarıp bana hediye etti.

— Neden kabul ettin?

Gülsev, öfkelenir gibi oldu:

— Neden kabul etmiyecekmişim?.. Ayol kırk yılda bir tiyatroya gitmek, hem de en lüks locada kurulmak fena mı?.

★

Saat dörtte giyinmesini bitiren Gülsev, o sırada istemiye istemiye kıravatını bağlayan kocasına seslendi:

— Haydi telefon et de taksi gelsin..

Süleyman Kervancı, yarı öfkeli, başını iki tarafa salladı:

— Ne acele ediyorsun canım, daha oyunun başlamasına iki saat var, o zamana kadar on defa gidip geliriz..

Genç kadın, alaycı bir kahkaha attı:

— Sanki hemen şimdi telefon edince taksi gelecek mi bakalım?. En aşağı bir saat beklemek lâzım. Şoförlerin burnu kaf dağında..

— Peki, sen niye giyindin öyle ise?..

— Saçlarımı yaptırmaya gideceğim, şu köşe başındaki kadın berberinden sabahleyin randevu aldım, dört buçuğa kalmaz, dönerim...

Gülsev, kapıdan çıkarken ilâve etti:

— Araba daha evvel gelirse bekletirsin, e mi kocacığım?..

★

Saat altıya çeyrek kala, Süleyman Kervancı, ile genç karısı tiyatronun kapısında idiler..

Süleyman Kervancı, gişeye yaklaşıp davetiyeyi uzattı:

— Lütfen bize ayrılan locanın numarası..

Gişede sarışı kız, tatlı bir gülümseme ile:

— Elli lira vereceksiniz efendim, dedi.

Süleyman Kervancının kaşları çatıldı

— Neden küçük hanım? Davetiyenin parası olur mu?

Gişedeki kız, altın başını hafifce eğdi:

— Beyefendi, dedi. Bu yalnız giriş içindir. Vereceğiniz elli lira mevki farkı.. O da fakirlere kışlık yardım haftasına tahsis edilmiştir.

Süleyman Kervancı, elli lirayı verdi, locanın numasını aldı..

★

Tiyatrodan çıktıkları zaman saat dokuzdu. Gülsev kocasının kulağına eğildi:

— Eve gidiyoruz ama, hiç yiyecek bir şey yok, gel şu lokantalardan birine girip karnımızı doyuralım..

Süleyman Kervancı itiraz etmedi. O da acıkmıştı.

Büyük caddede ışıklı bir salona girdiler. Biraz sonra ısmarladıkları yemekleri yerken köşede üç kişilik bir orkestra başlamıştı. Süleyman Kervancı irkildi:

— Vay canına çalgılı lokantaymış..

Gülsev kocasına şaşmıştı:

— Fena mı?.

Süleyman Kervancı homurdandı:

— Hesap puslası gelince anlarsın..

Yemeği hiç konuşmadan, neş'esiz yediler ve kırk beş lira otuz kuruşa karşı bir ellilik bırakıp çıktılar..

★

Süleyman Kervancı, tam uyuyacağı sırada karısı kolunu dürttü:

— Kocacığım, sakın unutma yarın yazıhaneden biraz erken çık. Akşam yemeğine misafirimiz var..

— Kimmiş bu misafirler?

— Meşhur operet yıldızı Leylâ Nurcan'la tiyatro müdürü Rahmi Bey.. Bize bir nezaket ziyareti yapacaklarmış!.

— Bunu daha evvel niye söylemedin?

Gülsev, çıplak kollarını kocasının boynuna doladı:

— Canım, sana bir sürpriz yapmak istedim de.

Kervancı içini çekti:

— Ama ne sürpriz!..

Biraz sonra başına yorganı çekerken kendi kendine hesaplar yapmıya başladı:

— On otomobil, elli tiyatro, altmış... Elli de lokanta, etti yüz on...

Sonra kendi kendine gülümsedi:

— Gene tâlihim varmış.. Ya beğendiği şapkayı alsa idi, en aşağı iki yüz lira verecektim. Bu hesapta yine ben doksan lira kârdayım!.

Süleyman Kervancı, bu sevinçle rahat bir uykuya daldı..

★

Ertesi gün, yazıhanesinden bir saat evvel çıkan Süleyman Kervancı'yı karısı güler bir yüzle karşıladı:

— Bravo kocacığım, erken geldiğine çok iyi ettin.. Bir yere kadar gidip geleceğim..

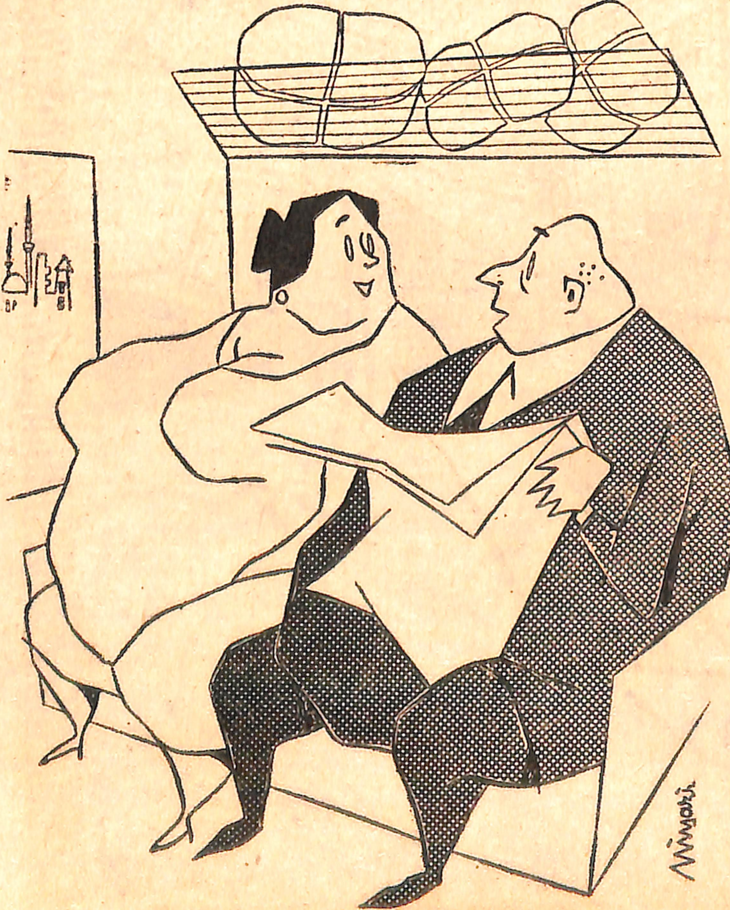
— Nereye?..

— Dur anlatacağım şekerim... Bak, dinle, bugün ne oldu biliyor musun? Biraz evvel Leylâ Nurcan Hanımın annesi telefon etti. Kızının benim beğendiğim şapkayı madama iade ettiğini ve bana daha çok yakışacağı için giymeğe gönlü razı olmadığını söyledi. Kendisine tekrar tekrar teşekkür ettim. Çok kibar, çok asil kadınmış doğrusu..

Sonra güzel başını kocasının göğsüne sokarak mırıldandı:

— Şimdi bana ikiyüz elli lira ver de, başkası kapmadan çabuk gidip şapkayı alayım.. Ben gelinceye kadar sen onları oyalarsın e mi canım?.

Selâmi Münir YURDATAP

— Gel de gazetelerin yazdığına inan karıcığım, şimdi de et buhranı olduğunu iddia ediyorlar!..

YAZISIZ!..

Türk karikatüristlerini takdim eden sahifemiz geçen sayımızda sona erdi.

Bu sayıdan itibaren bir «Kokteyl Sahife» takdim ediyoruz.

Kokteyl Sahifede: eski Türk mizahından ve eski Türk karikatürlerinden, dünya mizahından ve dünya karikatürlerinden örnekler bulacaksınız. Ayrıca, bu sahifeye, haftanın en güzel yerli fıkra ve yerli karikatürünü de koyacağız.

«Koktey! Sahife» mizin, en keyifli sahifelerimizden biri olacağını ve hoşunuza gideceğini umuyoruz.

ESKİ TÜRK Mizahından :

CENAZE DÖNÜŞÜ!

— Oo! Böyle siyahlar giymiş nereden geliyorsun?

— Sorma azizim, büyük bir felâket!..

— Ben de öyle tahmin etmiştim... Akrabadan biri mi?

— Pek sevdiğim bir arkadaşım...

— Genç miydi?

— Otuz yaşlarında var yok... Tahsili, terbiyesi mükemmel... İstikbali parlaktı... Fakat doğrusunu ister misin, insan dünyada hiç bir şeye aldanmamalı... Akılda olmıyan başa geliyor...

— Şüphesiz, şüphesiz.

— Küçükten beri hep bir mektepte, bir sırada okuduk... Beraber çalıştık... Şimdi de bizim hemşire için düşünüyordum... Felek yar olmadı, kadermiş ne denir?

— Nasıl oldu, biraz anlatır mısın?

— Tafsilâta ne hacet... Her gün, herkesin başına gelen şey...

— Görünür, görünmez kaza demişler...

— Bu, pek görünmez kazalardan değildi, ben zaten korktuğuma uğradım!.. Son derece nazik, kibar, terbiyeli, düş manını dost eder, kanı sıcak bir çocuktu.

— Bilhassa zamanımızda böyleleri hakikaten ender... Zavallı çocuk!..

— Zavallı ama, kendi aradı, kendi buldu.. Ben sonunun böyle olacağını biliyordum... Her gün her gece eğlentiden eğlentiye, davetten davete koşarken işte böyle günün birinde..

— Çok koşan çabuk yorulur...

— Komşularından bir kız vardı. Ne ise ismi lâzım değil. Onunla bütün kış dağ, dere, tepe, yağmur, çamur demedi; sürt Allahkerim, gezdi, tozdu... O, sert rüzgârlı, karlı, tipili havalarda soğuktan dudakları morarmış, vücudu zangır zangır titriyerek dolaştığını kaç kere gözlerimle görmüştüm.

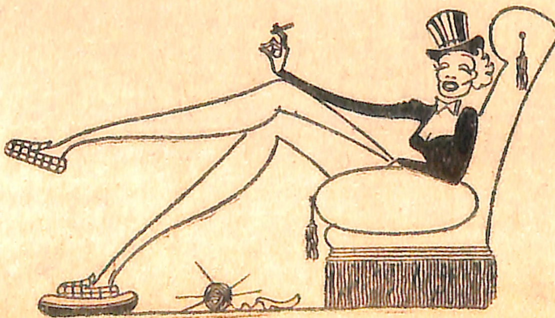
— Bugün mü gömdünüz?

— Kimi?

— Arkadaşını... Cenazeden dönmüyor musun?

— Hayır, azizim, nikâhtan dönüyorduk!

Mahmut YESARİ

Beyaz perdenin cicianesi: Marlene Dietrich!..

Gökay'a mektup

Üstad,

Dünkü gazetelerde okuduğuma göre, vilâyetteki şahsi eşyanı toplamışsın.

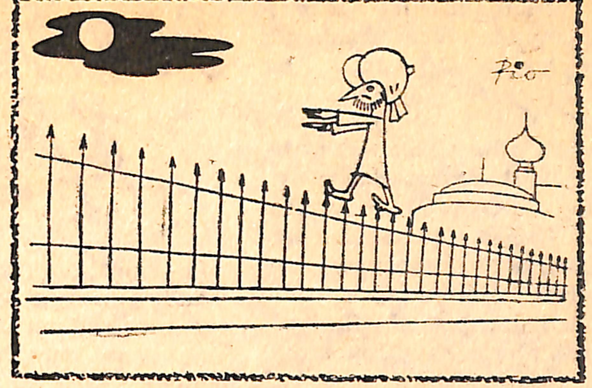
Doğrusu irkildik .

Evet, kalemini al götür. Çantanı, mektuplarını, şahsi dosyalarını da al götür...

Yalnız, bir tek şeyini, Türk siyasî ve idarî tarihinde görülmedik «müsamaha» nı, ne olur alma da makamında bırakıver!

Hatırlarsın ya, halefine her türlü yardımı yapmağı vadetmiştin üstad.

Saygı ve sevgilerimle. Bedii FAİK

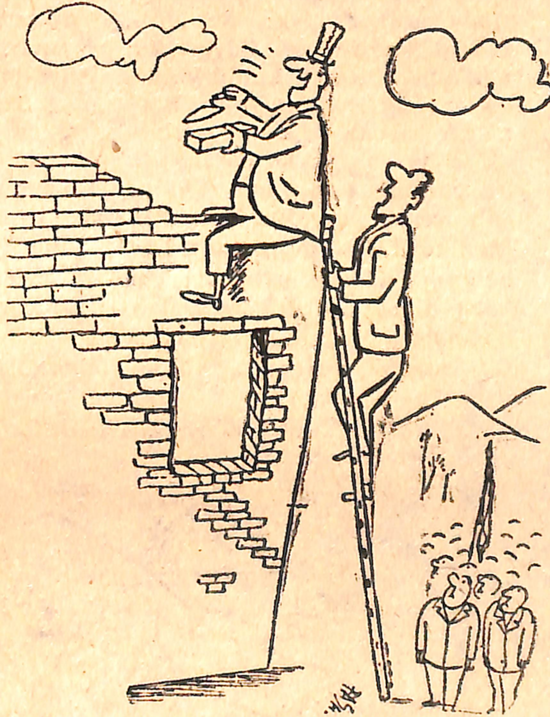
YAZISIZ!.. (Alman)

Saadet!

Meyhanede konuşuyorlar:

— Birazdan eve gidince, bir de baksan ki, karın, masanın üstüne bir veda mektubu bırakıp başkasiyle kaçmış... Ne yapardın?

— Hemen yatağa girip rahat bir uyku çekerim!

— Vekil beyefendi!.. Vekil beyefendi! Buraya yalnız ilk temel taşını atmaya geldik!..

(İtalyad)

LDF aramızda

Bir piyes

Sene 1953:

Yetkililer — Bu memlekette karaborsaya nefes aldırmıyacağız.

Halk — İnşallah, inşallah..

Karaborsa — Hah hah hah hah...

Sene 1954:

Yetkililer — Bu memkette vurguncuya hayat hakkı tanımıyacağız.

Halk — İnşallah, inşallah..

Vurguncu — Höh höh höh höh...

Sene 1955:

Yetkililer — Bu memkette ticaret gangsterlerine soluk aldırmıyacağız.

Halk — İnşallah, inşallah..

Ticaret gangsterleri — Hoh hoh hoh hoh...

Sene 1956

Yetkililer — Bu memkette piyasa parazitlerinin iflâhını keseceğiz.

Halk — İnşallah, inşallah..

Piyasa parazitleri — Hüh hüh hüh hüh...

Sene 1957:

Yetkililer — Bu memlekette ekonomi bezirgânlarının canlarına ot tıkayacağız.

Halk, vurguncu, karaborsa, gangster, parazit ve bezirgân (Koro halinde) — Hih hih hih hih hih... Adnan VELİ

YAZISIZ!.. (Alman)

Mesleğin Zaferi

GEÇEN salı günü, bazı salı günleri yaptığım gibi yine yeraltı tirenine binmiştim. Karşımda oturan adama göz lerim takıldı. Çok sinirli bir görünüşü vardı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, kompartımanın duvarına asılı reklâmlardan birinden korkunç bakışlarını ayıramıyordu. Öylece dalmış duruyordu. Hemen el çantamdan hasta dinleme âletini çıkarıp yanına gittim. Hasta uzun boylu dazlak kafalı biri idi. Hastanın yanında oturan kadın, onun dazlak kafalı olmadığında direniyordu. Bu kadın:

— Bir kafanın dazlak olup olmadığını bir bakışta anlarım ben. Oğlum Fred'in de daha yirmi iki yaşındayken başı açılmış, dazlak bir delikanlı olup çıkmıştı. Yalnız ailemizden biri dazlak değildir, her zaman domatese şeker ekerek yiyen Homer Amca... Bugün bile başının önü saçlarla örtülüdür.

Ben de bu kadına, alının saçlarla örtülü olup olmaması ile dazlaklığın hiç bir ilgisi olmadığını yirmi yıllık deneylerime dayanarak söyledim.

Hasta, benim sorularım üstüne anlattığına göre, kırk dört yaşındaydı, ailesinin on beş çocuğundan biri idi. Anadan yana dedesi Amerikanın iç savaşlarında döğüşmüş, iki savaşta çarpıştıktan sonra, birden bir şeye canı sıkılarak ordudan ayrılmıştı. Annesi de «hodgkin» hastalığına tutulmuştu. Ondan sonra da «pott», «alexder» hastalıklarına yakalanmıştı. «Riggs» hastalığına yakalanmasına da kıl kalmış.

Gözünü, kompartıman duvarındaki reklâmlardan birinden hiç ayırmıyan hastanın sinir sistemi ışığa hiç gelemiyordu. Bütün çocukluk hastalıklarını geçirmişti. Otuz yedi yaşında kızamığa, otuz sekiz yaşında kızıla, kırkında astm'a tutulmuştu. Oğlu, on üçünde çiçek hastalığını geçirdiği halde, daha kendisi çiçek olmamıştı. Oğlu, çiçek hastalığına bir beş, bir de sekiz yaşında yakalanmıştı. Hasta:

— Oğlumu bir görmelisiniz, dedi, sırım gibidir. Geçen yıl coğrafyadan yüz numara aldı. Bir radyosu vardır, bütün gece onunla uğraşır. Boyu da nerdeyse benimkine yetişecek. Az karaya çalan saçları kıvırcıktır. Bütün ön dişleri ağzından dışarı fırlamıştır. Mavi keten bir gömlek, kısa siyah bir pantalon giyer. Ayaklarına ne ayakkabı, ne de çorap giyer. Hastaya:

— Ben sizin yerinizde olsaydım, bu kadar heyecana kapılmazdım, dedim. Size kesin olarak bir şey söyliyeyim mi, hastalığınız hiç te korkulacak bir hastalık değildir. Belki de sizde ileri derecede nevrasteni var, o kadar. Siz de bilirsiniz ki Amerika bir nevrastenilikler ülkesidir. Biz hepimiz kendimizi caz çılgınlığına, para kazanma yarışına kaptırmış gidiyoruz. Yalnız bu kadarcık mı, daha bir sürü şey... Ama Amerikalılar bu yorgunluk verici, yıpratıcı işlerle de ayrıca öğünüyorlar, o başka... Siz şimdi, duyduğunuz hastalığı yalnız kendinizde sanırsınız.

Gözlüklerimi düzelttim. Sonra sözlerime şunları ekledim:

— Dostum, sizin gibi pek çok hasta insan vardır. Her gün bana, durumu sizinkinden çok daha ağır olan bir sürü kişi baş vuruyor. (Bunları söylerken de onun kravatını düzeltiyordum). Az önce On Dördüncü caddede biri indi ya, işte o romorkör kaptanıdır. Onda tedavi ettiğim hastalık nedir, biliyor musunuz. Onda bir korku var, keskin âletlerden korkuyor. Böyle bir fobi işte... Bizim hekimlik dilinde bu «fobi» çok kullanılır. Başka bir hastam da kapalı yerlerde bulunmaktan korkardı, işte bu yeraltı tireni, tünel, tiyatro gibi yerlerden... Biz buna hekimlikte Klostrofobya deriz. Daha iyi bir ad bulamadığımız için böyle diyoruz. Size göre, tıbbın bu kadar ilerlemiş olması büyük bir önem taşımıyor mu? Bundan başka pek yaygın bir fobya daha vardır, ona da hasta olmak korkusu diyoruz. Sakın sizin de böyle bir korkunuz olmasın. Kendinizi belki de hasta sanıyorsunuzdur.

Hasta, kompartımanın duvarına asılı yakalık ilânından gözünü ayırmadan, bu ilânı elile göstererek:

— Daralmaz, yırtılmaz, buruşmaz! diye bağırdı.

Ben de pantalon askılarımı çekip düzelterek, candan:

— Evet, neden söz ediyorsunuz, diye sordum.

— Ah, söyliyemiyorum, söyliyemiyorum bir türlü, diye inledi.

— Sevgili dostum, söyliyebilirsiniz, söyliyebilirsiniz, dedim.

Ona güven ve inanç vermek istiyordum.

— Sizde yalnız psikonörozis var, bir de histeri paniği var. Her gün jimnastik yapmalısınız, iyi besin alın, her gece sekiz saat uyumalısınız.

Bunları anlattıktan sonra:
zi söylemeğe çalışın! dedim. O:
— Şimdi söylemek istediğini-

— Çekmez, daralmaz, buruşmaz!... diye bir çığlık atarak başını umutsuzca iki elinin arasına aldı.

— Siz bir kere de muayenehaneme uğrayın, dedim.

— Hiç bir yararı yok, dedi, taa ne zamandan beri deniyorum, söylemeğe çalışıyorum. Başaramıyorum, başaramıyorum.

— Kendinize gelmeğe çalışın, diye ona yeniden güven verdim.

— Sıkmaz, buruşmaz, yırtılmaz! dedi.

Bunları söyler söylemez de gözlerinden yaşlar boşandı. Gerçekten pek şaşılası bir olaydı bu..

Bir gece önce nasıl bir rüya gördüğünü sordum. Uyku uyumadığını söyledi. Onda bir «Ödipus sabit fikri» olduğunu hemen anladım. Hastaya bir yararım dokunabileceğini düşündüm. Telkinlerime devam ettim. Telkin gerçekten büyük bir kuvvettir.

— Beni dinleyin, dedim, içinizdeki sizi boğan şeylerden kurtulmak elinizdedir. Çok ta kolaydır.

Sözlerime daha kuvvetle devam ettim:

— Sıkmayacak, daraltmıyacak, çekmiyecek!...

Şaşılacak bir iş ama, telkinin etkisine inanmak gerek.

Bir daha tekrarladım:

— Sıkmaz, daralmaz, çekmez, yırtılmaz. Tüh, Allah belâsını versin...

Sinir hastasının dudaklarında, belli belirsiz bir gülümseme dolaştı. Nabzına baktım, şimdi daha iyi atıyordu. Soluğu normaldi. Sinirliliği de kaybolmuş iştihası da yerinde idi. Ona:

— Ben yine tekrarlamağa çalışacağım. Siz de dikkat edin, dedim. Ama bunu bir türlü yapamadım.

Hasta bana pek içten gülüyordu. Büsbütün iyileşmişti, sapa sağlamdı. Zaman kavramını anlamış, yön belirtmesi de doğrulmuştu. Bana:

— Pek zor bir iş değil bu, dedi, yapacağınız bütün iş, sizi pençesine almış olan psikonörozis'ten kurtulabilmenizdir. Daha açıkçası, şunları tekrarlayıp duracaksınız: Sıkmaz, buruşmaz ve yırtılmaz!..

Çok seviniyordum, adam tutulduğu hastalıktan kurtulmuştu. Bütün yolcular başıma üşüşmüştü, elimi sıkan sıkana... Sonra beni omuzlarında taşıyarak «O, neşeli ve hoş bir adamdı» şarkısını söylemeğe başladılar. Bu sırada birden başım pencerenin keskin kenarına çarptı. Bayılmışım. Kendime geldiğim zaman gece yarısı idi. Ben 242 ci caddede parkta bulunuyordum. Cep saatim, daha bir kaç parça önemli öteberim uçmuş, param da son meteliğine kadar alınmıştı.

Yeraltı tirenindeki sinir hastasının tedavisini, mesleğimin en büyük zaferi olarak her zaman hatırlarım.

— Bu adada gizli bir hazine varmış... Onu aramaya geldik...
— Aramaya hacet yok. İşte karşınızda duruyor!..

Milletlerin

Güldükleri

Tedavi

Orta yaşlı hasta iştiyakla kapıdan çıkan sarışın hemşirenin arkasından baktı ve doktora dönerek:

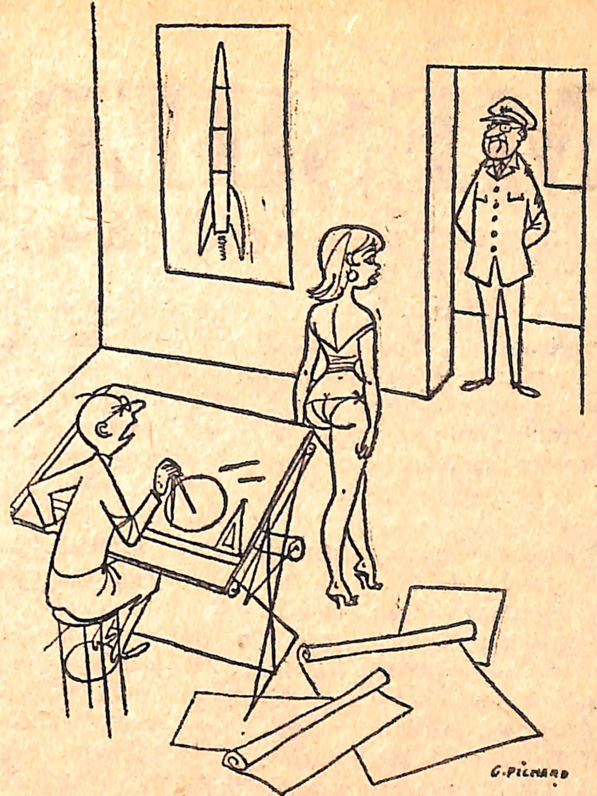
— Fevkalâde bir hemşire dedi. Sadece elinin teması bile ateşimi düşürmeğe kâfi geldi.

Doktor gülümsedi:

— Evet biliyorum. Bu temasın sesini tâ koridorun nihayetinden duymuştum.

(Fransız)

— Ay, vizon kürkümden bu mu kaldı?
(Fransız)

— Müdür bey, hâlâ modelin işi bitmedimi diye soruyor...
— Kolay mı?... Uçan daire çiziyorum!.
(Fransız)

İki güney-doğu hikâyesi

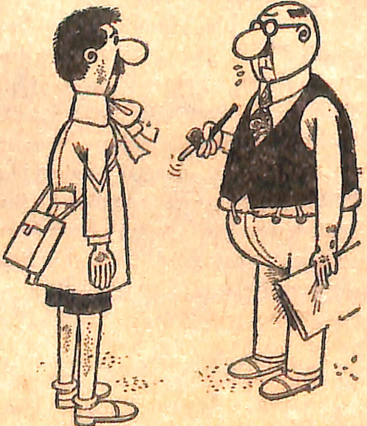
Doğulu bir hanım öğretmen, Güneydeki okullardan birine tâyin edilmişti. Bu «Güney» bir âlemdir... Kadıncağız her gün hayretten hayrete düşüyordu. Sınıfında iki talebesi diğerlerine nazaran çok daha üstündüler ve bunlar kardeşti. Öğretmen hanım epey bir zaman geçtikten sonra bu iki çalışkan talebesinin bir kardeşleri daha olduğunu öğrendi ve ertesi gün derste sordu:

— Niçin bir kardeşiniz daha olduğunu bana söylemediniz. Herhalde o da sizin gibi çalışkandır. Ha...

Çocuklardan biri ayağa kalktı ve müthiş sıkılmış bir tavırla:

— Öğretmenim dedi. Biz onun adını ağzımıza almayız. Zira bir kere attan düşmüştü.

(Amerikan)

— Çocuğum, artık büyüdün, şu okulu bitir de çalışmaya başla!

ATOM BOMBASI!

HUBERT Grigle çok enteresan bir adamdır. Evine hiç gitmemiş olduğunuz için, bilmezsiniz tabii.

Evinin alt katı, hani filmlerde gördüğünüz lâboratuarları gölgede bırakırdı doğrusu.. Her tarafta tüpler, erlenmayerler, bekeglaslar ve broşürler...

Hubert buraya kapanır, günlerce uğraşır, kaynatır, taşırır, hafif ölçüde infilâklar, yangınlar çıkarır, bazen hastanelere kaldırılır ve sonunda hiç bir şey yapamazdı..

Fakat bu sefer doğrusu öyle değildi...

« Siz de bir Atom Bombası imâl edebilisiniz» isimli bir kitabı satın aldıktan sonra Hubert günlerce eve kapanıp uğraşmış ve kitabın söyledikleri ni harfiyen tatbik ederek 12 adet - evet tam 12 adet - Atom bombası yapmıştı..

Pek tabiî bunlar gayet ufak ölçüde birer minyatür bomba idi. Büyüklük ve şekil itibarile aynen birer aspirin kadardılar. Hubert bunları itina ile bir tüpün içine yerleştirmiş her gün bakıyor ve iftihardan göğsü kabarıyordu.

Ama bu kadar mükemmel eserler meydana getirmek de kolay değildi doğrusu. Fazla çalışmak onu çok yormuştu.

O sabah yataktan kalktığı zaman başı çatlıyacak gibi ağrıyordu. Uykum sersemi, bir aspirin almağı akıl etti ve yarım bardak su ile hapı yuttu.

Odasına döndü. Fakat birden başından aşağı kaynar su dökülür gibi oldu. İçtiği aspirin miydi acaba! Derhal lâboratuarına koştu. Atom bombalarını saydı. Ne müthiş şey yarabbi. Tüpte 11 adet bomba vardı ve şüphe yok eksik olan bomba her an infilâk etmeğe hazır vaziyette karnında bulunmakta idi.

Hubert deli gibi telefona sarıldı; doktorunu buldu ve olanları anlattı. Doktor bu gibi karışık vaziyetlerde daima tekrarladığı klâsik tavsiyesini yaptı:

— Derhal yatıp istirahat edin, bol meyve suyu için ve bir aksilik çıkarsa bana tekrar telefon edin.

Aradan bir kaç saat geçmişti ki Doktorun telefonu tekrar çaldı. Hubert'di

— Doktor diyordu. Sol tarafımda feci bir ağrı var ve kulağıma da çok acaip gürültüler geliyor.

Bu izahat üzerine vaziyetin vahametini kavrayan doktor

— İstirahat edin kımıldamayın, dedi. Ben şimdi derhal size geliyorum.

— Ama doktor ben evde değilim ki...

— Öyleyse neredesiniz? Adresi söyleyiverin...

— Merih yıldızındayım Doktorcuğum. Ama siz huraya nasıl geleceksiniz?

Çeviren: S. Aydınlık

Evcilik!

Küçük Alida annesine kızkardeşiyle nasıl evcilik oynadıklarını anlatıyordu:

— Arneciğim ben gelin oldum. Mary benim nedimem oldu, bebeklerimizden biri çiçekleri taşıyor, öbürü benim eteğimi tutuyordu.

— Peki, damat kimdi?

— Anneciğim, bu küçücük bir düğündü, damat yoktu...

(İtalyan)

Aile sırrı!

Armando, içini çekti:

— Marietta evlenmemize imkân yok. Şayet evlenirsek işimden kovulacağım.

— O halde biz de evlendiğimizi sır olarak saklarız.

— İyi ama elbette bir çocuğumuz olacak.

— Evet ona da söyleriz; kimseye söylemez...

(İtalyan)

— Bu şimşek marka fermuarını görünce yıldırımla vurulmuşa döndüm!

MEŞHEDİ ile Devri Âlem

Ercüment Ekrem Talû

— 41 —

Seyahatimizi (Yokohoma) ya doğru uzatmak için Japonya'ya giden vapurlardan birine binmek üzere otelle hesabı kestik.

Amerika toprağına veda edişimize en çok sevinen Torik Necmi oldu.

— Dinine yandığımın herifleri! di yordu. İnsanın karnı ağrısa ilâç için bir dirhem konyak bulunmıyan böyle memlekette ne diye otururlar? İmanım hakkı için bir daha ayak atarsam, bana da Torik demesinler! Oooh!.. Hele şuradan fertiği çekip bir uzaklaşalım, üç gün üç gece ayılırsam, bıyıklarım mındar olsun! be bilâder! Bu zıkkım yasak oldu mu, insan daha fazla üstüne düşüyor.. Anamın ak sütü gibi özlüyorum, be!..

Neyse, o da muradına erdi. Bir perşenbe sabahı: «Cici - Mama» adını taşıyan, bin beşyüz tonluk bir Japon posta vapuru ile Amerika sahillerinden ayrıldık...

Pasifikte yolculuk edecek mevsim değildi. Hele böyle ceviz kabuğu kadar bir vapurla. Fakat ne çare?.. Amerika'nın bereketli toprağına Japon muhacirleri taşıyıp avdet eden «Cici - Mama» gemisi, bize her bakımdan iyi gelmişti. Bir kere ucuzdu. Sonra gideceğimiz memleketin âdetlerini daha vapurda iken, çoğu Japon olan gemicilerden az çok öğrenmiş olacak ve karaya ayak basar basmaz pek öyle acemilik çekmiyecektik.

Japon gemicileri cana yakın adamlardı. Bizden başka vapurda hemen hemen yolcu bulunmadığı için, iş vakitlerinden sonra yanımıza sokuluyorlar, bizimle şakalaşıyorlardı. Meşhedinin ihtikandan bozma nargilesi pek hoşlarına gitti. Birinci kaptan «Kaka-Oko» Torik'ten rica edip bir tane de kendine yaptırdı. Akşamları vardiyayı ikinciye teslim ettikten sonra, karşılıklı geçip tokurdatıyorlardı. Her iki üç nefeste bir, gırtlağı yanan kaptan «Kaka-Oko» gevrek bir kahkaha salıveriyor, hâlâ Elyanın hasretini çeken Meşhedi'yi zorla neşelendiriyorduu.

Kıyıdan onbeş, yirmi mil uzaklaşır uzaklaşmaz, Torik de muradına ermiş, kamarottan bir şişe viski bulmuştu. Baş taraftaki halat yığınının üzerine gidip oturdu, doya doya, kana kana kafayı dumanladı. Ne fayda ki, benim halim fenaydı. Pasifik'in koskocaman dalgaları geminin bordasıda çarptıkça, beşik gibi sallıyor, içimi dışıma döndürüyordu. O kadar bitik bir vaziyetteydim ki, ne Meşhedi ile kaptanın kahkahaları, ne de adamakıllı sarhoş olan Torik-in:

Tar atar., ah tar atar!
Bizim Haci Meşhedi
Yar, hey!..
Durmadan, man..tar atar!..

Diyerekten tutturduğu semai kulaklarıma girmiyordu. İki gün, bu böyle devam etti. Ben artık hastaya dönmüştüm. Renğim uçuk, vücudümün her tarafında dayak yemiş gibi bir kırıklık vardı.

Üçüncü gün deniz biraz yatıştı. Çektiğim acıdan dolayı hesabıma üzülen kaptan, hususî kamarasında bize bir ziyafet verdi. Yemekte kendisiyle ingilizce konuşarak Japonya'ya dair epey malumat aldım. Aldığım malûmatı ardardına arkadaşlarıma tercüme ediyordum. Onlar da bütün bu şeyleri derin bir dikkatle dinliyorlardı.

Meselâ kaptan dedi ki:

— Bizim Japonya'da, dünyanın en mükemmel incileri çıkar. Pek usta dalgıçlarımız vardır. Bunlar bazan elli, altmış, hattâ yüz kulaç derinlikteki denizlere dalıp orada bazan bir saat kalırlar. İnci istridyelerini yakalayıp öyle çıkarlar. Nasıl, iyi cesaret değil mi?

Bunu bizimkilere anlattığım zaman, Iorik Necmi itiraz etti

— Bu da bir şey mi? dedi. Ben daha zorlusuna rastladım. Bir defa İstanbul'da, köprünün dibine dalgıcın biri sabahleyin saat sekiz de daldı. O sırada ben geçiyordum, gördüm. Sonra, akşam üstü işimi bitirip dönerken, bir de baktım ki, herif henüz çıkıyor. Meğerleyim, denizin dibini serin bulmuş, herifçioğlu orada babasının döşeği imiş gibi, mışıl mışıl uyumuş.

Öteden, Meşhedi dayanamadı. Hakaretle dudak bükerek:

— Behey hane harap! diye batırdı. Bu da dedi? Özüm Eyranda bir dalgıç tanimişem... On sene evvel gözlerim önünde deryaya dalmişti. Halen daha çihmadi. Anlirsen ağa?!..

Çok zeki olan kaptan Kaka-Oko, Meşhedinin palavrasını pek hoş karşıladı, gülmeden bayıldı ve o da bizden, Doğuya dair malûmat istedi.

Nasılsa Elyanını bir lâhza için unutmağa muvaffak olan Meşhedi bülbül kesilmiş, boyuna attı, durdu:

— (Gakfa-Oho) fendi, dadaşım, ille özümü gûş idesen... Eyranı, Hemedani göresen!.. Bağışahîde, Şirazda, Kumda, hıraman olan hûbani görende, bîşüphe Capinyayi feramûş eylersen. En giyah cuzeller kumda eğlenuptuler...

Torik tek durmaz ki! Sordu:

— Çöp batmasın diye mi?

— Hansi çöp?.. (Kum) Eyranda bir beldenin namı oluptur. Yazıh kin pzün kimin nadan görmemişem. Menebah Torik efendi gardaşım! Eyrana varanda beyle nadanlıh itme. Senin gafan gırırlar, ağa!

Bir göz işaretiyle Torik'i cevaptan alıkoydum. Meşhedi İran hakkındaki övmesine devam etti:

— Gaptan Mirza; rüyi zeminde Eyran gimin diyar yohti. Torpaği eyle bereketli, yek salde dört kere mahsul verüptür. Isfahan bahçalarında bir gül olur, gogusu seksen min mil ırahtan şem olur. Şiraz bağlarında bir üzüm çıhar, on günde bir salkım ancah yiyersen! İlle Urmiye deryasinin mahilerin göresen bir izmarit var. dır kişitleri devirir. O gıdar beyühtür.

Artık Torik dayanamadı.

— Tuuh! diye bağırdı; ulan moruk!.. Yalancılardan tesbih yapsalar imame diye seni koyarlardı be!.. Meydanı boş buldun ya?!.. At bakalım! İlle velâkin gün olacak senin kuyruğunu kapana kıstıracağım, merak etme; yakındır. Dinim hakkiyçin, seni eşekkler gibi terletmezsem yedi sinsileme küfretsinler.

Bu, bir gün kuyruğunu kapana kıstırırım tehdidi, Meşhedinin keyfini kaçırdı. Gözleriyle benden medet umar gibi yüzüme baktı ve sustu. Yolumuz İrana yakalştıkça, esasen gönlünü kötü bir endişe bürüyor ve bu endişe gittikçe büyüyordu.

Kaptan (Kaka-Oko) nun güler yüzü, tatlı dili sayesinde, yol güçlüklerinden hiç birini duymadan beşinci günü, güneş batmasına yakin Japonya sahillerine eriştik. Gözle seçilebilecek kadar yakında büyük bir şehir, yükselen çini kubbeli tapınakları, şipşirin evleri, kalabalık sokaklariyle meydana çıkıverdi. Kumanda yerine geçen kaptanın yanına çıkıp bu güzel şehrin adını sordum.

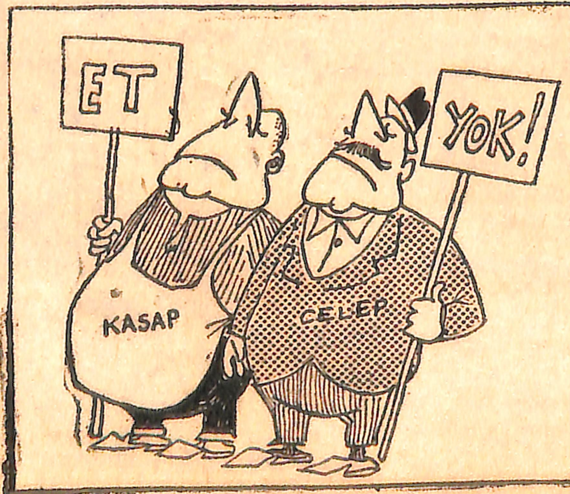
— Yokohoma! dedi.

LİMANDA BİR FACIA

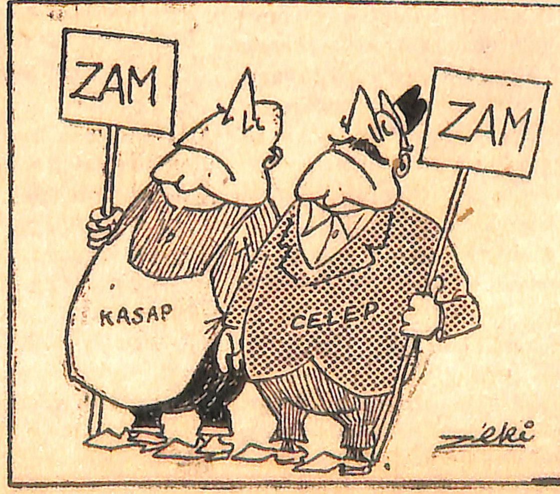
Limanın ortasında bizi bekleyen minimini, kırmızı şamandıraya palamarımızı bağlamak için, bir sandalın içinde, denize iki tayfa indirmiştik.

(Devamı var)

İzmir'de celeplerle kasaplar halka karşı birleşti. **(Gazeteler)**

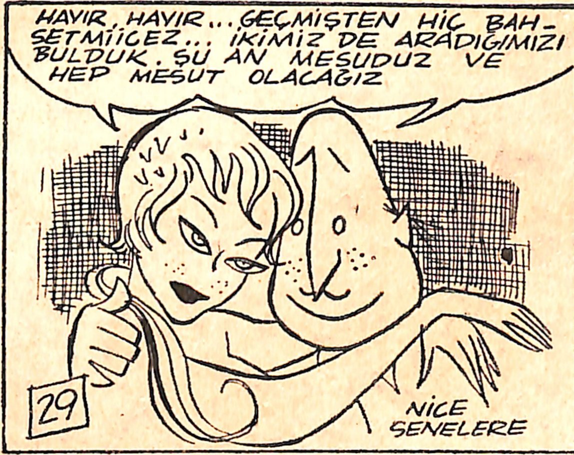

Halka karşı!..

Belediyeye karşı!..

E. EKREM TALÛ — Altınkırat Ailesi — YALÇIN ÇETİN

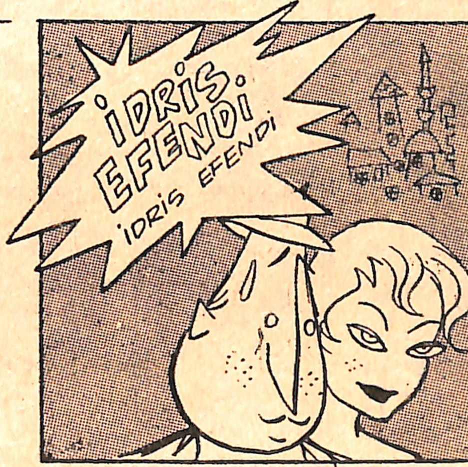

İDRİSLE MEHPARE BİRİ BİRLERİNE ESKİSİNDEN BÜYÜK BİR SEVGİYLE BAĞLANDILAR... FAKAT İŞ HAYATINDAKİ BAŞARISIZLIK VE GÜNLÜK HAYATLARINDAKİ HOVARDALIK ÇÖMLEKTEKİ ALTINLARIN DİBİNE DARI EKMİŞTİ.........

İSTANBUL KAZAN ONLAR KEPÇE, GÜNLERCE SOKAK SOKAK, KÖŞE BUCAK EV ARADILAR...

En Güzel Fıkra Müsabakası

Belli!

Salamon, çocuklarını yatağının etrafında topladı:

— Raşel, Perla, Mişon, 8lber, Moiz.... Eppiniz hakinizi helal idiniz. Artik kurtuluş yok, buyun olmazsa yarin uluyorum...

Çocuklar hıçkırarak sordular:

— Nereden biliyorsun baba?..

Salamon, titrek ellerle masanın üstünde duran kâğıdı gösterdi:

— Mektup geldi...

— Azrailden mi?

— Hayır, doktordan. Faturasini yondermiş, para istiyor!..

CEMİL DİKOL
Karşıyaka — İZMİR

İki cambaz...

Mişon oğlu Yasef'le birlikte manifatura tüccarı Avram'ın dükkânına gider:

— Sabahlar uğurlu olsun Avramaçi.

— Uğurlu sabahlar olsun Mişon.

— Bana 12 metre patiska ver.

Avram, saymıya başlar:

— Bir, iki, üç... Durur, sorar:

— Mişon be, senin evin numurosu kaçdi?

— Altı...

— Oyleysam yedi, sekiz...

Tekrar sorar:

— Mişon, senin küçük oğlan kaç yaşina basti?

— On bir...

— Oyleysam on iki... Tamam... Hayirli uğurlu ulsun...

Mişon, pekala deyip bir elli liralık verir, çıkarlar.

Yolda oğlu Yasef:

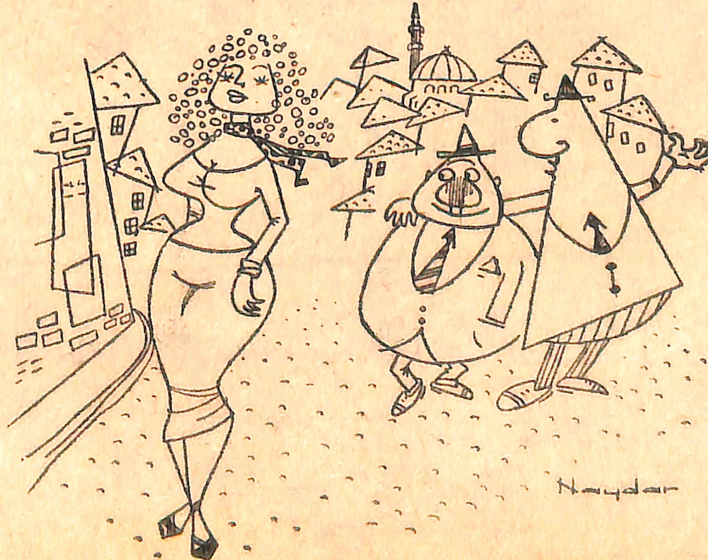
— Baba be, Avram amcam seni kandirdi.

— Nasin?

— Oyle ya, 12 metre yerine 6 metre patiskayı yutturdu...

Mişon gülerek:

— Ayda be uğlum, asil ben ona yutturdum, verdiğim elli liraliğin bir parçası başka, bir parçası başka idi... Yeçmez be...

— Altın gibi kız..
— Evet, son günlerde düşmeğe başladı!..

Bakkal

Öğretmen bir vazife vermişti: «Bakkal nedir? Ne yapar? Ne satar?»

Akşam eve dönen çocuk, babasına sordu:

— Baba... Bakkalın mânası nedir?

Baba, dertli bir memurdu. Gülümseyerek cevap verdi:

— Hangi mânasını soruyorsun oğlum? Eski mânasını mı, yeni mânasını mı?

Çocuk şaşalamıştı:

— Ay, dedi, iki mânası mı var bakkalın?

— Elbet ya... Eski mânası «Bak-al» demektir. Yeni mânası da «Bak-kal»!..

AHMET ERBAL
Moda — KADIKÖY

Telgraf!

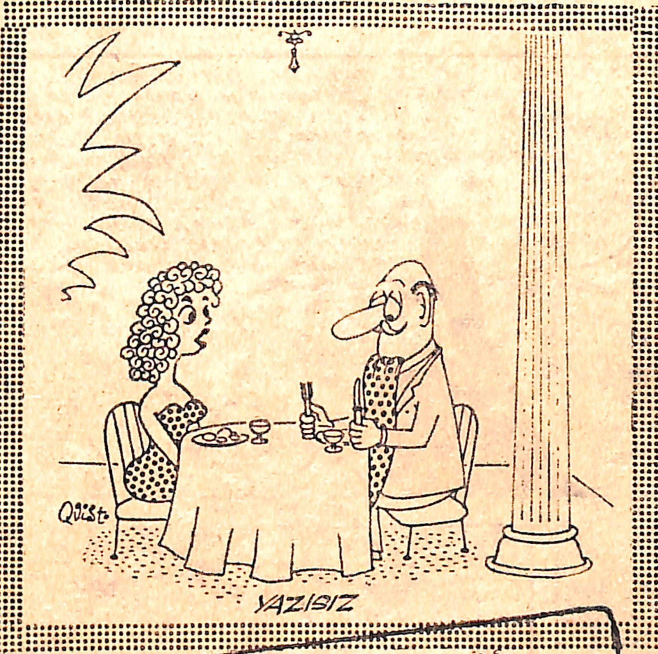
Köylünün biri karısını ve çocuklarını Tar vapuru ile İstanbul'a gönderiyordu. Oradaki bir dostuna yolcularını alması için şu telgrafı çekiyordu:

Fadimem Tarıyadur. Tarı da suyadur.

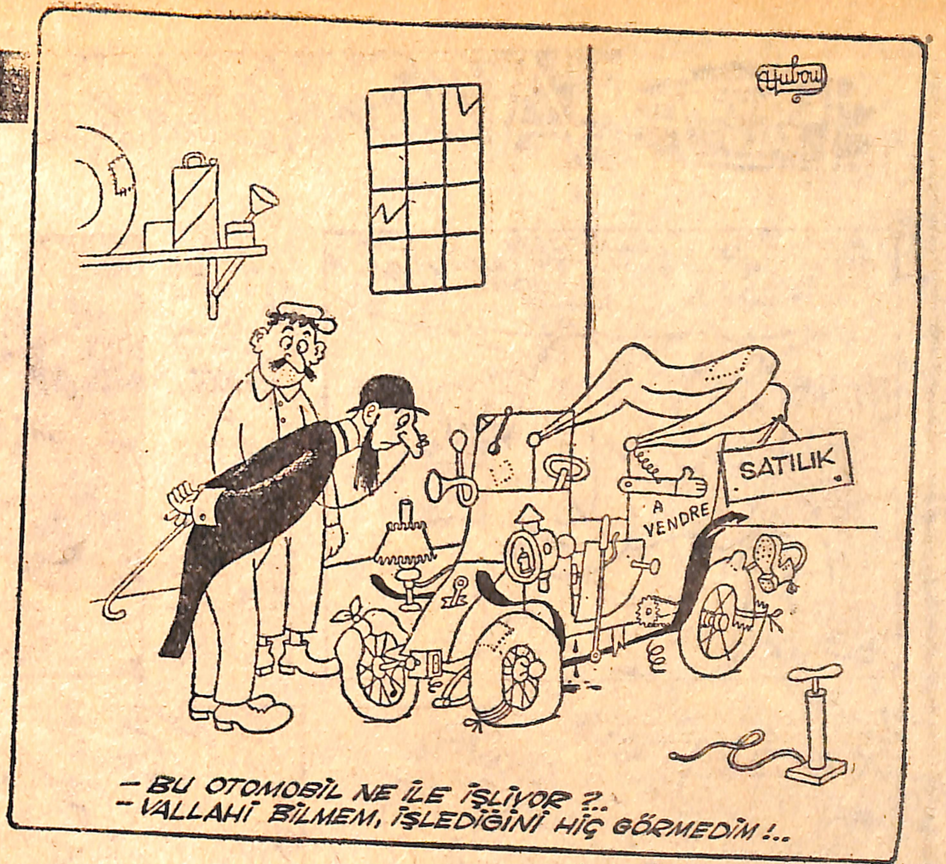
Birinci kamarayadur. Çocuklar baş altinadur. Sandukta bakacadur. Onlari al, selâmlar.

OSMAN KALAFAT
Orta mahalle — SÜRMENE

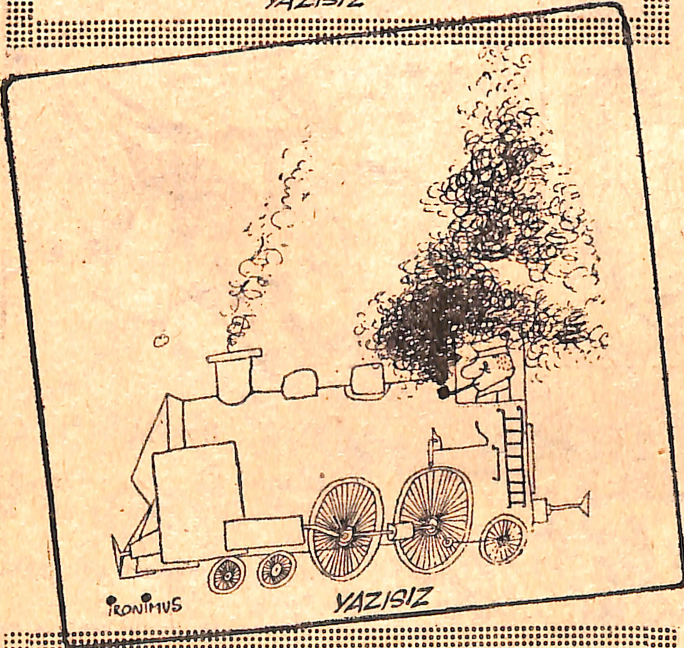
Dünya Karikatürleri

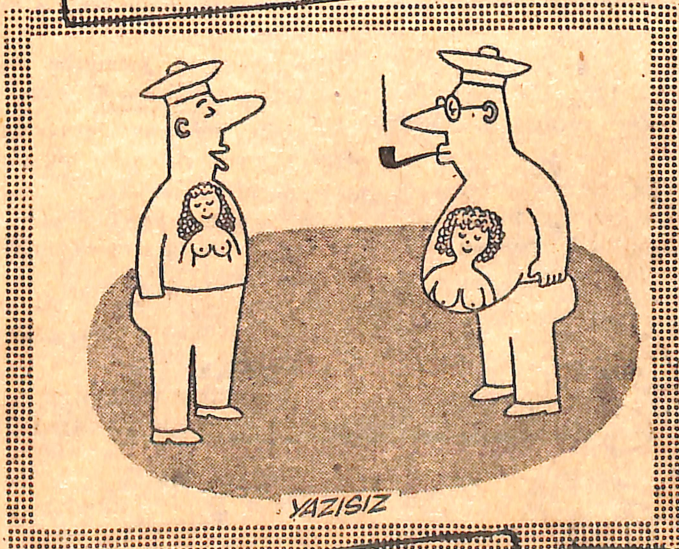
YAZISIZ

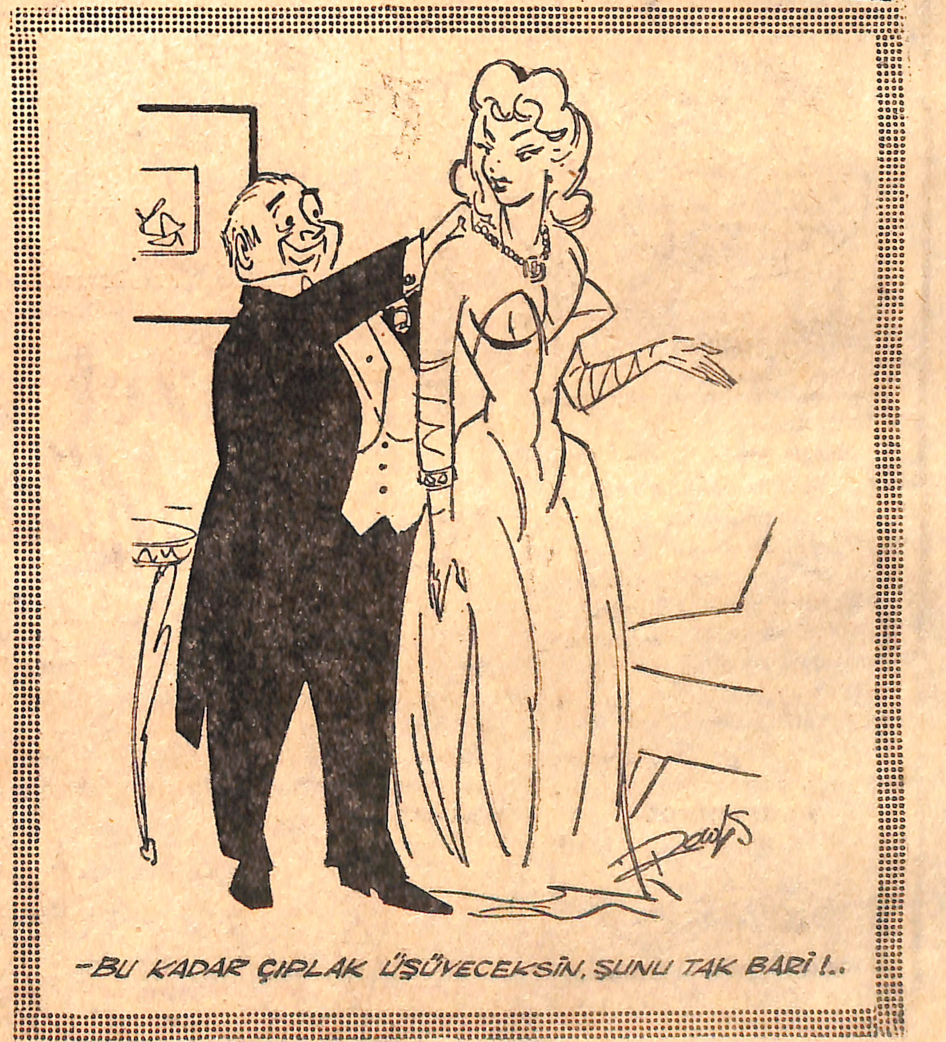
— BU OTOMOBİL NE İLE İŞLİYOR ?..
— VALLAHİ BİLMEM, İŞLEDİĞİNİ HİÇ GÖRMEDİM !..

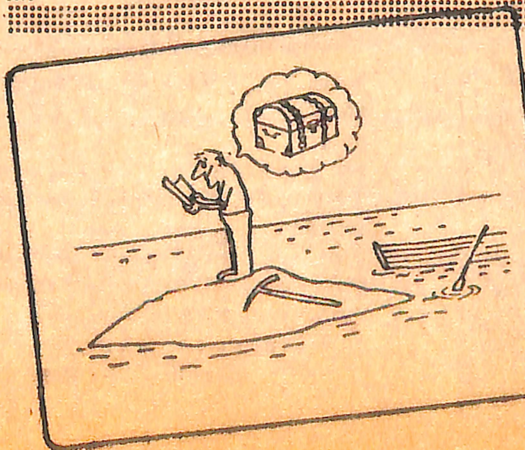
YAZISIZ

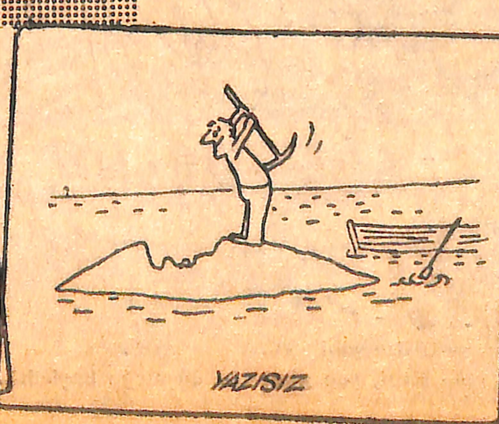

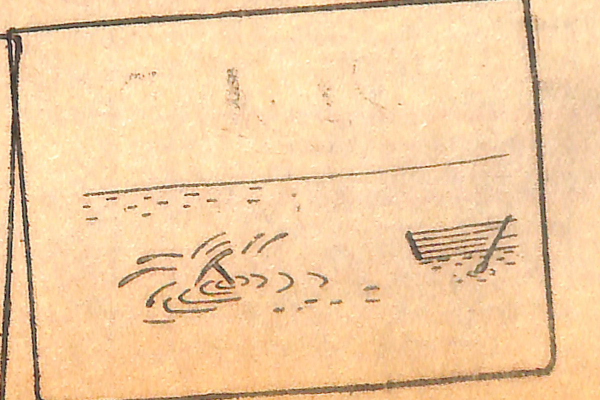
YAZISIZ

— BU KADAR ÇIPLAK ÜŞÜYECEKSİN, ŞUNU TAK BARİ !..

YAZISIZ

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine

%50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957

İkramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

T.C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânında

2.000.000 Lira

PARA

2.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi vardır.

Ömür boyunca aylık gelir.

VAKIFLAR BANKASI VERİR

APARTMAN DAİRELERİ

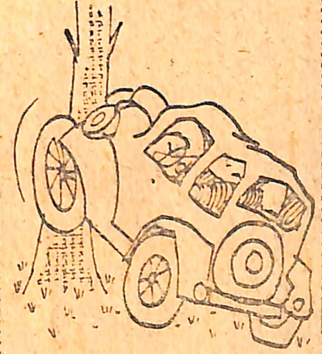
ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ-PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA %10 TENZİLAT

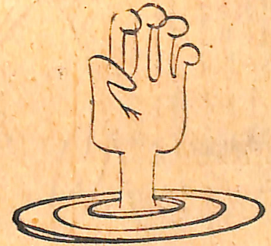
SÜMERBANK

YANGINA

KAZAYA

ÖLÜME

KARŞI İLK YARDIM

ANADOLU Sigorta

Akbaba

MİZAH YAYINLARI

Donkişot İstanbulda!

Pek yakında çıkıyor!

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11
Abone: Senelik 37.5 lira
Altı aylık 19 lira.
Basıldığı yer :
ERGAN MATBAASI

AKBABA

— Sinirleri çok zayıf doktor...
— Kocasını gönderin de kuvvetlendireyim!

— İtalyan —